

MAGNUS AIRCRAFT

A MAGYAR REPÜLŐGÉPGYÁR

A Magnus Aircraft Zrt. kompozit repülőgépeket fejlesztő és gyártó, magyar vállalat.

A cég ikonikus terméke a Fusion, belsőégésű motorral hajtott, műrepülésre is alkalmas, kétszemélyes, egymás melletti ülésekkel rendelkező, szénszálas kompozitból készülő oktató és hobbi repülőgép, mely a legmodernebb technológiával felszerelt, saját kompozitgyártó és összeszerelő üzemben készül Pécs-Pogányban.

A vállalatcsoport tagjai megtalálhatók számos országban úgy, mint az Egyesült Államok, Kína, Kenya, Nigéria, valamint a Közel-Keleti régió.

MAGNUS
AIRCRAFT

+36 30 081 0815
www.magnusaircraft.com

PÉCS

POGÁNY

2026. XXXVII. évfolyam 377. szám 1790 Ft

Nyári KRIMIK

Tartalomjegyzék

4-9

Gyilkosság a Galamb utcában

10-14

Dr. Rátkai Tímea - Egy különleges pálya

26-29

A fekete boríték

Gyilkosság a Galamb utcában..... 4-9 oldal

Dr. Rátkai Tímea -

Egy különleges pálya..... 10-14 oldal

A halálbüntetés..... 16-21 oldal

Ünnep..... 22-25 oldal

A fekete boríték..... 26-29 oldal

Kísértetkastély..... 30 oldal

A merénylet. . . 31 oldal

Köd mögött..... 32-39 oldal

Pipás Pista..... 40-45 oldal

Kétségek között..... 46-48 oldal

Kicentizett halál..... 49-50 oldal

40-45

Pipás Pista

MEGJELENIK HAVONTA • Lapalapító: Dr. HUZIK VERONIKA • Főszerkesztő: Horváth Lajos ny. rendőr alezredes • SZERKESZTI A SZERKESZTŐBIZOTTSÁG • Reklám: Sörfőző Zoltán 06 (30) 353-91-02 • Szerkesztőség: 7621 Pécs, Király u. 36. • E-mail: pandur@policepress.hu • Szerkesztőségi titkár: Novák Judit • Kiadja a POLICE PRESS Lapkiadó Kft. • Felelős kiadó a Kft. ügyvezetője • Novellák: Csizsár Józsefné • Nyomdai előkészítés: Top-Art Grafikai Stúdió • Nyomdai munkálatok: ÉRDI RÓZSA NYOMDA • HUISSN 1216-2019 • Terjeszti: LAPKER ZRT. • TERJESZTÉS ELLENŐRZÉS: EUROKRIS BT. • A meg nem rendelt kéziratokat, fotókat nem őrzük meg, nem küldjük vissza. Címlapképeink illusztrációs fotómontázs

**A MAGYAR
REKLÁMSZÖVETSÉG TAGJA**

GYILKOSSÁG A GALAMB UTCÁBAN

1909-et írunk Felsőmagyarország legdinamikusabban fejlődő településén, Kassa törvényhatósági joggal felruházott szabad királyi városban. A kanyargó Hernád folyócska partjain fekvő Kassa lélekszáma jócskán elhagyta a negyvenezret, épületeinek száma a kettőezer kettőszázat. Rendőrségének tisztikarához 14 fő tartozott (köztük a főkapitány, kettő kapitány, három fogalmazó), a további állományt pedig 60 gyalogrendőr, négy lovasrendőr és négy detektív képezte. Székhelye volt a Magyar Királyi Csendőrség IV. sz. Kerületi parancsnokságnak, szárnyparancsnokságnak, szakasparancsnokságnak és kilenc fős gyalogszendőrsnek. 1896-tól utolsó béke állomáshelyként otthont adott több lakatanyában az 1734-ben született Császári és Királyi 34. Magyar Gyalogezrednek, a „Kassai Vilmosbakák”-nak.

A város története, mind a helyi sajtó, mind több központi lap ismertette. A hírek között „előkelő” helyet vívtak ki

maguknak a rendőrségi tudósítások, különösen a súlyos bűncselekmények.

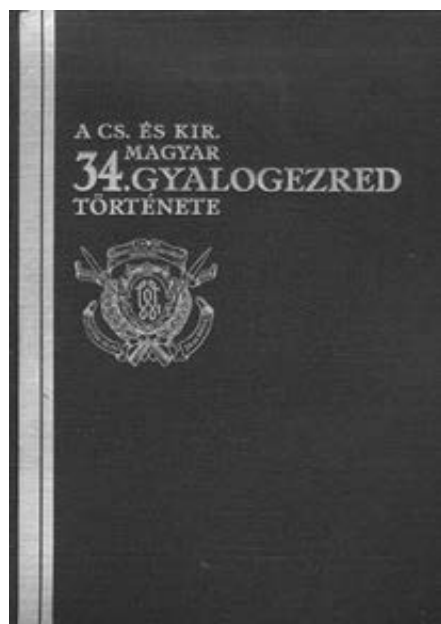
A Magyar Királyság több városában is volt Galamb utca, sőt nem egy Galamb utcában történtek bűntettek, közöttük gyilkosságok is. Brutálisak, ijesztőek, rettenetesek, rémségesek, szörnyűségek szembe menve az utca nevét adó madár szelídségével.

Kassán a Fő utca és a Szegfű utca között húzódó girbegörbe, rosszul megvilágított Galamb utca (később Várkapu utca) legmagasabb részén álló 7. számú ház egyik szobája vált a város történetében fellelhető legvéresebb bűntény helyszínévé. A helyiség közvetlenül az épület kapuja mellett van, ablakai az utcára néznek.

A szépen, tisztán berendezett, szobában élt a rémséges gonosztett áldozata, aki a házban lakókkal jó kapcsolatot ápolt. Ez azt jelentette, hogy a házbeli családnál étkezett, és az egyik szomszédasszony járt hozzá takarítani.

1909. január 12-én délig nem tűnt fel, hogy a szoba lakója nem jelentkezett, mert elő-elő fordult, hogy késő délelőttig aludt. Déltájban takarítás miatt kopogott az áldozat ajtaján Tóthné. Mivel választ nem kapott szólt a tulajdonosnak, aki a tartálékkulccsal kinyitotta a szobaajtó zárját. Amint beléptek a lakásba szörnyű látvány tárult eléjük. A földön, testen több sérüléssel, vérbe fagyva feküdt Hajnal Lídia. A felfedezők azonnal értesítették a rendőrséget.

A helyszínre gyorsan kiérkezett Radó Nándor segédfogalmazó és dr. Nagy Géza tisztifőorvos, akik a szemléjük során a következőket rögzítették: Az egyik ablak mellett áll az ágy, előtte az éjjeli szekrény, mellette pedig egy öltöző asztal petróleumlámpával, melynek üvege az ágyon fekszik. A földön egy fogantyús kézi tükör hever. A szembeni fal előtt mosdó helyezkedik el, felette törölközőlógó vérnek látszó szennyeződésekkel.

Az ágy takaróján szintén vérnek tűnő tenyérnyi folt éktelenkedik. A jobb oldali fal előtt szekrény magasodik, előtte egy asztalka áll, rajta egy kisméretű nyitott, üres dobozka. A zárt ajtóú szekrény mellett egy ülő alkalmatosság van. A követő bírói szemle résztvevői voltak: a Kassai Királyi Ügyészség vezetője, a vizsgálóbíró, a királyi törvényszéki orvos, a rendőrség bünyügyi osztályának a vezetője, továbbá egy ügyész és egy rendőrfogalmazó.

A holttest az éjjeli szekrény és a fésülködő asztal előtt, jobb oldalán összekuporodva fekszik, jól észlelhető olyan sérülésekkel, amelyet éles, hegyes szúróvágó eszközzel okoztak. A tetem körül négyzetméternyi kiterjedésű, nagymennyiségű alvadt vér tócsát képez. A fellelhető jellemzők alapján az orvosok a halál időpontját előző este 7 órától 10 óráig terjedő időszakra, azaz 1909. január 11-én estére tették. A holttestet a köztemető hullaházába szállították, ahol a katonai és a polgári hatóságok képviselőinek jelenlétében elvégzett boncolás során megállapították, hogy az áldozat teljes ségében kivérzett. A testen feltárt sérülések: a bal lapocka mellett 10-15 centiméter mély 2 centiméter széles döfés; a nyakon a csigolyákig hatoló 1 centiméter mély szúrás; a nyakon a jobb fültől húzó, ám a géget és az ütőeret el nem érő mély vágás; a jobb tenyéren egy gyenge szúrás; szintén a jobb tenyéren végig mutató vágás. A sértett életében teljesen ép és egészséges volt, sérüléseinek egyike

sem lett volna halálos kimenetelű egy gyors orvosi ellátás esetén. Ám magára hagyottan az erőteljes vérzés következtében hamar elvesztette eszméletét, melyet rövidesen követett életének megszűnése. Az elkövetés eszközéről egyértelmű vélemény nem alakult ki, az lehetett kard vagy konyhakés is. Ujjlenyomatot sikerült ugyan felkutatni, bár annak hiányossága, részlegessége miatt valószínű, hogy e nyom eredményt nem fog hozni.

A külső helyszín vizsgálata során észlelték a hóban olyan vércseppeket (vérfolymokat), amelyek a ház bejáratáról a Pesti útig voltak követhetők. Ez a tettes sebesülésére is utalhatott, ám a felkutatott sérültek ellenőrzése nem vezetett eredményre.

A nyomozást Váczy József főkapitány felügyelete alatt Cselényi Béla kapitány a bünyügyi osztály főnöke vezette, aki a nagy apparátussal folyó felderítés résztvevőinek tartott eligazító értékelésén a következőket mondta:

Az eddigiek alapján e súlyos bűncselekményt rablógylakosságnak tekintjük.

A sértett Hajnal Lidia váli születésű 22 éves református vallású, rendőri felügyelet alatt álló perdit, aki férfi láto-gatóit a Galamb utca 7. szám alatti egy-szobás lakásán fogadta. Széles körben ismerték, gyakran sétált a Korzón és a Széchenyi-ligetben.

Feltűnő öltözködése elárulta foglalkozását. Szerette a színházat, a színművészetet. Előkelőbb ismeretségei között voltak jó nevelésű, pénzes urak is, akik meglehetősen gyakran keresték fel. Korábban Eperjesen lakott s ott is mint lajstromozott lány élt. Az eperjesi rendőrség, megkeresésünkre, hamarosan közli az áldozat ottani intimusainak adatait. Szülei mellett ismert hozzátartozója a Budapesten élő nővére, akinek lakcíme egy a lakásban talált borítékon olvasható.

A helyszíni intézkedések során a sértett szekrényéből előkerült egy aranyóra és kisebb összegű készpénz. Viszont eltűnt több ékszer és egy kis karikára fűzött kulcsosomó, amelyen a bejárati ajtónak, a szekrénynek, bőröndnek és utazótáskának a kulcsai voltak, összesen 8 darab. Bizonyos, hogy az elkövető e kulcsokat magával vitte, azután, hogy a lakás ajtaját távozásakor bezárta. A súlyos bűncselekményről, az eltűnt tárgyakról kiadott körözésünk már eljutott az ország valamennyi rendőrségéhez, a csendőrség

és a határrendőrség egységeihez, valamint a katonaság illetékeseihez is.

Az elrabolt ékszerek voltak: egy tömör lapos arany nyaklánc forint nagyságú nyitható medallionnal benne egy férfi arcképével; egy ovális medallion egyik oldalán Mária képpel, másik oldalán „Mária védjél meg” felirattal; egy köralakú üvegfedelű, hátul aranylappal bíró nyitható női mellű; egy láncszerkezetű tömör arany karkötő, biztonsági láncsal, rajta csillagot ábrázoló függelékkel; egy 3 opálkövel díszített arany karkötő, melynek felső része pálcikákban végződő; egy arany karikagyűrű, belül „CS. H.” bevéséssel; egy széles arany karikagyűrű, középen rubin, kétoldalt egy-egy briliáns kövel; egy recés felületű, kígyó fejet ábrázoló aranygyűrű egy-egy briliáns és rubin kövel; egy arany karikagyűrű 5 gyöngy és 5 rubin kövel; egy 5 arany abroncs összetételéből álló színes kövekkel díszített női gyűrű. Az ékszerek leírása valószínűsítetten pontos. Eltűnt még 30-40 korona készpénz.

Tudnivaló továbbá, hogy Hajnal Lídia az őt ért támadás előtt pár nappal a rendőrségen járt lőfegyvertartási engedélyért folyamodva, mondván, valaki üldözi és meg akarja ölni.

Egy ismerősenek megjegyezte, hogy különösen a katonák ellen kell védekeznie. Az engedély alapján vásárolt vadonattűj revolvert az éjjeli szekrény fiókjában megtaláltuk. Története még eredeti csomagolásukban voltak.

Fontos, hogy mindenkire eljussanak a rendőrség felhívásai, közöttük az, hogy a gyilkos kilétének felfedéséttevő egyén 200 korona jutalomban részesül. Hangsúlyozzuk, tegyenek arról bejelentést, hogy kit láttak január 11-én este a Galamb utca 7. számú házba bemenni, onnan távozni, találkoztak-e vérző, sérült személlyel a környéken, láttak-e gyanús körülmények között valakinél ékszereket.

Megfigyelés alatt tartjuk a vasútállomást, az elkövetés környékét és részt veszünk a temetésen is. Utóbbin a detektívek különösen legyenek éberek.

Az embertelen, súlyos bűncselekmények áldozatai iránt élénk a közrészvétel és nem marad el a „szenzációs” jelző sem. Hajnal Lídia temetése 1909. január 14-én délután 3 órakor történt meg a köztemető halottsházából nagy tömeg jelenlétében.

Cselényi Béla

Váczy József

Hajnal Lídia

A vallási ceremóniát Makay református segédlelkész végezte el. Az elhunyt pályatársnői 400 koronát gyűjtöttek koszorúra és a temetés egyéb költségeire.

1909. január 14-én délután.

- Mostani megbeszélésünk rövid értékelést és feladatmeghatározást jelent. Sajnos érdemi eredményt ez ideig nem hozott a kitartó, körültekintő, a társszervekkel az ügyességgel és a katonai hatósággal folytatott közös, illetőleg önálló nyomozás. A rablógyilkosság minősítés mellett nem tekintünk el más motiváltóságtól sem, így a szexuális indíttatástól, a bosszútól vagy a látóköriünkbe esetleg a továbbiakban bekerülő indítékoktól. Ugyanígy gondolkodunk az elkövetői körrel is. A helyszíni intézkedések megtörténtek, az elsődleges adatgyűjtéseket végrehajtottuk, a beszerzett információkat csaknem teljességükben felhasználtuk és megosztottuk a nyomozásban résztvevőkkel. Visszük tovább a fővárosi vonalat is.

Természetesen számos hír, álhír, szenzáció került az újságok hasábjaira, s lett beszédtema a közönség soraiban. A rendőrségi sajtóiroda adott ki közleményt, az érdeklődő újságírók folyamatosan kaptak tájékoztatást. Mint ahogyan tudjuk ők egyébként kutakodnak is, beszerzett információikat a közönség elé tárják.

A sértett mozgására vonatkozó tanúvallomások szerint Hajnal Lídia a gyilkosság napján délután 5 órakor tért haza. 7 óra tájban megkérte Tóthnét, hogy szerezzen be teázáshoz szükséges dolgokat, mert a színházi előadás utánra

vendégeket hívott. Amikor a takarítónő visszaért a megvásárolt árukkal az áldozatnál egy katonaruhás férfi volt, de nem figyelte meg, ezért személy és ruházatileírása semmitmondó. A járőrszolgálatot teljesítő rendőr 8 óra körül ért a Galamb utcába. Hallotta énekelni az áldozatot, akihez bepillantva a szoba elfüggönyözött ablakán két mozgó alakot látott. 8 óra után néhány perccel Hajnal Lídia a színházban járt, ahol néhány szót váltott a ruhatárossal. A házban lakók elmondták azt is, hogy 8 óra körül hallottak egy gyenge sikolyt, de nem tulajdonítottak annak jelentőséget. Bizonyos, hogy ebben az időintervallumban az áldozatnak voltak látogatói, de nem figyeltek rájuk, mivel megszokott volt a földszinti szobához a jövés-menés.

10 óra után röviddel megérkezett a teára hívott vendégek egyike, aki bezörgött a lány ablakán. Mivel választ nem kapott arra gondolt, hogy az áldozat rövid időre eltávozott lakásáról.

A látogató felment a házban lakó színházi szabóhoz, aki percek múltán bekopogott a sértett ajtaján, de arra sem reagált Hajnal Lídia jóllehet az ablakon keresztül világosság szűrődött ki. Ezután már nem zavarták.

A tanúként kihallgatottak száma meghaladta a félszázat, az elkövetéssel számításba vehetők, azaz az ellenőrzött személyek száma a tízet. Folytatjuk az adatgyűjtést, s továbbra is ellenőrzés alatt tartjuk a pályaudvart, az érkező és az induló vonatokat egyaránt. Fogalmazó Úr van megemlítendő?

- Igen, bár korántsem teljes a kép. Alaposan feltehető, hogy a tettest – bár nem zárható ki a többes elkövetés sem – ismerte a sértett. Kevésbé valószínű, hogy alkalmi, váratlan látogatás következménye e brutális cselekmény. A több sérülés a gonosztevő érzelmi túlfűtöttségére is utal s kérdés marad, hogy készült-e tettetnek elkövetésére vagy hirtelen elhatározásból cselekedett. Az egyértelmű, hogy volt nála egy hegyes, egyik oldalán élesített szűrő-vágó eszköz, melyet pontosan meghatározni nem sikerült. Nem zárható ki, hogy az elkövető is megsérült, legalábbis erre utalhatnak a hóban felfedezett vércseppek.

Néhány nap elteltével a nyomozás vezetője Eperjesre utazott, ahol a helyi rendőrséggel közösen ellenőrizték a gyilkosság elkövetésével esetlegesen számba vehető személyeket, de a felderítés eredményességét elősegítő adatot nem sikerült felkutatni.

Kassán viszont felmerült gyanúsítottként P. Béla, akit Budapesten el is fogtak. Tagadta a borzalmas tett elkövetését, annak ellenére, hogy alibije nem volt támadhatatlan és az általa előadottak sem nyertek teljességben megerősítést. A fővárosi rendőrség átadta a kassai detektíveknek, akik P. Bélát átkísérték és továbbra is fogságban tartották. Cselényi kapitány is megjelent Budapesten, ahol egyeztetett a főkapitányság bünygyi vezetőjével.

Kassára visszaérkezve január 21-én az újságírók elé állva a következőket mondta:

- Ma reggel érkeztem haza Budapestről, ahonnan visszahoztuk P. Bélát, akit a rendőrség fogházában helyeztünk el és még a nap folyamán átadjuk a királyi ügyésznek. A felderítés folyik vele szemben is, azonban a nyomozás érdekeire figyelemmel és különös tekintettel arra, hogy munkánk nem engedheti meg a sajtó s általa a közönség félrevezetését, továbbá egy ártatlan ember esetleges megbélyegzését, részletekről most nem nyilatkozhatok.

Délután félháromkor már nagyszámú közönség gyülekezett a kassai városháza udvarán és az épület folyosóin, azért, hogy láthassa P. Béla átkísérését az ügyész fogházba. Az átszállítás félnégykor meg is kezdődött, amikor az őrizetést a 27-es számú bérkocsiba ültették és detektívek kíséretében elindultak. Megérkezésüket követően a vizsgálóbíró megkezdte a gyanúba vett kihallgatását.

Időközben P. Bélának mind a budapesti, mind a kassai lakásán, tartózkodási helyén tartottak házkutatást, melyeknek során azonban terhelő bizonyítékot előtalálni nem sikerült.

A kezén lévő sérülések ráutalók ugyan, de nem egyértelműek, bizonyítékként felhasználásra valószínűsítetten alkalmatlanok. Ügyszintén sokatmondó az, hogy jó ismeretségben állt az áldozattal és előkerült egy katonatiszti egyenruhás fényképe, amely egy a tulajdonában lévő uniformissal készült. Tehát vannak még ellenőrizendő állítások. Az viszont bizonyos, hogy munkahelyén sikkasztást követett el, mely cselekménye is elégséges fogva tartásához, ellene eljárás lefolytatásához.

A kapitányságon ismét összejöttek a nyomozásban résztvevők s megbeszélték a megtetteket és a feladatokat. A főkapitány jelenlétében a nyomozás vezetője a következőket jelentette:

- Sokat tettünk a közelmúltban. P. Béla hazahozatala reményt ébresztett bennünk a tettest illetően, ám valami nem stimmel. Nem érzem elégségesnek a rendelkezésünkre álló adatokat,

bizonyítékokat, ezért tovább kell folytatnunk a többirányú felderítést.

1) Meg kell erősíteni vagy ki kell zárni P. Béla gyanúsítottágát, ellenőrizni kell az általa előadottakat.

2) Folytatni kell a tanúkutatást, különösen az elkövetés helyének környezetében.

3) Meggyőző választ kell találni arra, hogy miért nem tulajdonítottak jelentőséget a szomszédok a sikolynak vélt hangnak, az áldozat nem reagálásának.

4) Felszínen kell tartani a közönség irányába tett rendőrségi felhívásokat, kéréseket.

5) A katonai nyomozó hatóság tájékoztatása alapján tudjuk, hogy minden lakatanyában tartottak szemlét, ellenőrzéseket, ám sem megerősíteni sem kizárni nem tudták katona részvételét a Galamb utcai brutális bűncselekményt illetően.

1909. január 27. délután 6 óra körüli időben kiabálás és rohanó lábak zaja harsított a kassai főutca csendjébe.

-Fogják meg ő a gyilkos! - harsogta a férfi, aki egy futó katonát üldözött. Felhívására többen utánuk eredtek ám a menekült megállítaniuk nem sikerült, mert a katona bajonettjét oldaláról lecsatolva leszúrással fenyegette az öt kergetőket. A hajsza a Jezsuita utcában ért véget azzal, hogy a katona előtt felbukkant a szomszéd utcából eléje kerülő rendőr, aki kardját kirántva lefegyverezte.

Az elfogás előzménye volt, hogy a Fő utcai Feketesas épületben működő zálogházban megjelent egy katona, aki egy gyűrűt kínált zálogosításra.

Brichta Zsigmond tulajdonos azonnal felismerte a gyűrűben a meggyilkolt Hajnal Lidia tulajdonát. Intett segédjének, hogy hívjon rendőrt, ám a katona ezt észrevette és kerekét oldott. A zálogos utána eredt és kiáltással hívta fel a figyelmet a gonosztevőre. A rendőrségen a katona zsebéből előkerült még egy gyűrű, melyet az áldozat behívott ismerősei felismertek, mint a gyilkosság során elrabolt tárgyat.

A katona Kiss János, aki az Abaúj megyei Derektengeren született, 24 éves, református vallású, kovács végzettségű, urasági inas foglalkozású, jelenleg a kassai 34. gyalogezred 2. század másodéves közlegénye, aki a puskaműves mellé volt szolgálatra beosztva.

Középmagas, erős testalkatú, barna arcszínű. Kiderült, hogy 1906. március 8-án Paksy József királyi főügyésztől ellopott 690 koronát és több értékes tárgyat. Akkor a tornai őrs csendőrei fogták el. Rovott előéletű, lopások és sikkasztás miatt a Kassai Királyi Törvényszék 18 havi fogházbüntetésre ítélte. István nevű testvérét emberölés miatt hét év fegyházra ítélték, melyből még nem szabadult.

Kiss János kihallgatását nyomban megkezdte Cselényi kapitány.

- Hogyan kerültek magához ezek a gyűrűk?

- Találtam azokat.

- Tudja ki volt a tulajdonosuk?

- Nem tudom.

- Hol találta az ékszereket?

- Hát.....

- Miért szaladt el?

- Nem akartam rendőrkézre kerülni.

A záporozó apró, de lényegre törő kérdésekre elfogadható válaszokat nem adott az immár gyanúsítottként kezelt Kiss János. A gyilkosság elkövetését, az abban való részvételt tagadta.

Mivel a gyanúsított státuszánál fogva a vele szembeni eljárás lefolytatására a katonai hatóságok az illetékesek, később este átadták a gyalogezred tisztjének, aki a laktanya fogdájában helyezte el.

Az átvételt követően megejtett motorozás során Kiss János ládájában egy élesre fent 25 centiméter hosszú evőkést és egy véresnek látszó inget találtak. E tárgyakat később elküldték vizsgálatra, ám a vegyelemzés bizonyítékot nem hozott felszínre.

A vizsgálatot Lyuba Valérián cs. és kir. hadbíró főhadnagy vezette, melynek során Kiss János közlegény beismerte, hogy a talált ékszerekből nővérének is küldött egy karperecet és két gyűrűt, melyeket a szüleinél tartott házkutatás során megtaláltak.

Előadta továbbá, hogy Hajnal Lidiát már civilként is ismerte, de meggyilkolását tagadta.

1909 április közepén a hadbíró előzőkenyen fogadta a sajtó képviselőjét, aki nek a következőket mondta el:

- Örömmel fogadom a sajtó képviselőinek a látogatását és szívesen szólnék azokról az adatokról, amelyekkel nem vesztelyeztetem a vizsgálat érdekeit.

Helyeslem, hogy a megfelelő helyen és a valós ismereteket osszuk meg a nyilvánossággal, mert a kitalációk, álhírek félrevezetik a közönséget.

- Főhadnagy Úr, milyen információkat adhat a sajtó képviselőinek?

- A rendőrséggel korrekt együttműködés során ez ideig 82 tanút hallgattunk ki és foganatosítottunk más nyomozati cselekményeket is. A nyomozást előreláthatóan három hét múlva befejezzük.

- Bizonyított, hogy a szörnyű gonosztertet Kiss János közlegény követte el?

- Sajnos az általunk végzett igen körültekintő nyomozásnak kétséges a kimenetele. A gyanúsított bűnösségét teljességében igazoló bizonyítékok nincsenek a kezeink között.

1909 nyár közepére meghozta döntését a hadbíró. Kiss János közlegényt bajtásainak meglopása miatt mondta ki bűnösnek, mely cselekményei miatt 2 évi szabadságvesztésre ítélte.

Büntetését az aradi várbörtönben kellett letöltenie.

A Hajnal Lídia sérelmére elkövetett véres gyilkosságban történő marasztaláshoz nem tartotta elegendőnek a bizonyítékokat a bíróság, bár jelent meg olyan újságcikk is, amelyben arról adtak hírt, hogy Kiss Jánost a szörnyű bűntényben való részesedés miatt is elítélték.

EPILÓGUS

Alig telt el négy hónap Hajnal Lídia meggyilkolásától a Galamb utcában katonák megtámadtak egy perditát, letiporták és kirabolták.

1911 augusztusában a Tordassy utcai laktanyának a padlásán, ahol Kiss János is teljesítette a szolgálatát, ékszereket találtak, mégpedig a rablógyilkosságból még elő nem kerültek. A gyanúsítottat visszaszállították Aradról s megindították a vizsgálatot az újabb adatok birtokában.

Még a bíróság elé sem került az ügy, amikor megjelent *Hajnal Lídia könyve* a Kassai Hírlap gondozásában, 50 filléres áron.

Azzal ajánlották, hogy a füzet addig napvilágot nem látott titkos részleteket, szenzációs leleplezéseket is tartalmaz. A fényképek között szerepel a Galamb utcai ház, Hajnal Lídia és Kiss János fotója is.

A Kassai Ujság 1925. április 19-i számában hosszú cikket közölt Hajnal Lídia szomorú históriájáról.

Az írás szerzője felkereste a nyomozás vezetőjét is.

Cselényi Béla megjegyezte, hogy a „katonai hatóságokon múlt a dolog. Mi megtettük a magunkét.”

ERMI

SIKERES ÍRÓ DR. RÁTKAI TÍMEA

EGY KÜLÖNLEGES PÁLYA

Dr. Rátkai Tímea neve az utóbbihónapokban egyre ismertebbé vált a magyar közéletben és az irodalmi világban.

Jogász, egyetemi tanársegéd, író, aki korábban esküvői rendezvényeket szervezett, majd akkreditált felnőttoktatási céget vezetett.

A fordulópontot fia sikeres jogi egyetemi felvételi je jelentette szakmai pályafutásában, hiszen ekkor határozta el, hogy ő maga is elvégzi az állam és jogtudományi egyetem levelező tagozatát. Úgy gondolta, hogy a jogi stúdium komplex tudást ad, ami az élet minden területén hasznos.

PhD. tanulmányai mellett először óradónak kérték fel, majd státuszt kapott az egyetemen. A kriminológia, kriminálisztika, a büntetőjog világa, ezen belül pedig a legjobban a jelenlegi legsúlyosabb büntetési nem a tényleges életfogytig tartó szabadságvesztés érdekelte.

Az összes tényleges életfogytig tartó ítéletet (TÉSZ) megismerte, de őt nem a tény történetek, hanem az elkövető emberek érdekelték. Kiválasztotta a számára legjobban érdekes ügyeket. Beszerezte a nyomozati anyagokat, a tárgyalási anyagokat, felvette a kapcsolatot a hozzátartozókkal.

Elsőként a romonyai kettősgyilkosság ügyét, *Bereczki Sándor* estét dolgozta fel, aki a Pécsi Sörgyár logisztikai igazgatója volt, az elkövetéskor 44 éves.

Megszületett sok börtönlátogatást követően az *Ölni érted, ölni téged* című könyv. Egy valós bűntény megrázó históriája, az életfogytiglanra ítélt gyilkos visszaemlékezése alapján. 2011. augusztus 31-én este két ember élete ért véget és velük együtt a gyilkosuké is.

Életpályája és a 2025-ben megjelent könyve kapcsán beszélgettünk a szerzővel.

- Mi okozta Önnek a legnagyobb megdöbbenést Bereczki Sándor személyiségét megismerve?

- Ami miatt az ő története különösen érdekes volt számomra, az az, hogy egy olyan emberről beszélünk, aki korábban semmiféle erőszakos bűncselekményt nem követett el.

Köztisztviselőként álló, sikeres férfi volt, a Pécsi Söröző logisztikai igazgatója, aki otthonosan mozgott a helyi társasági életben, és akit sokan szeretettek volna a barátjuknak tudni.

Nagyon érdekelt, mi kellett ahhoz, hogy ez az ember reggel még ebben a szerepben ébredjen fel, elégedetten igya meg a kávéját, elinduljon otthonról, majd este már egy Berettyával és 150 lőszerezettel autóból üljön, majd agyonlőjön két embert.

- Megdönti-e Sándor személyes példája azt a közkeletű nézetet, hogy a családi környezet meghatározó a bűnelkövetésben?

- Érdekes kérdés, és a válaszem az, hogy igen is, meg nem is. Az igen arra vonatkozik, hogy a későbbi tragédia gyökerei Sándor esetében is valószínűleg a gyerekkorra vezethetők vissza. Ilyenkor azonban hajlamosak vagyunk rögtön arra gondolni, hogy ez egy nyomorúságos, bántalmazó gyerekkort jelentett. Sándor esetében ez nem volt igaz. Nem származott gazdag családból, de a szülei mindent megtettek azért, hogy semmiben ne szenvedjen hiányt, erejükön felül támogatták a kisfiukat. A különórák és a teniszeleckék Ceaușescu Romániájában egyáltalán nem számítottak általánosnak.

Közben pedig egy olyan öntudatot neveltek belé, amely később valószínűleg krízishelyzetekben is bekapcsolt: „Veled nem tehetnek meg bármit. Ha igazságtalanságot érzel, kérd ki magadnak, te egy Bereczki vagy.” Úgy gondolom, ez a szemlélet fontos részévé vált a személyiségének, akkor is, amikor nagy vállalatokat kellett irányítani, és akkor is, amikor úgy érezte, hogy a kapcsolatában nem úgy kezelik őt, ahogyan az szerinte megillette volna.

- Következő könyve előrejelzések szerint októberben jelenik meg. Publikus az alany személye? Esetleg az esetet vázolhatja?

- Igen, az előző kérdésnél erre már részben válaszoltam is. Nagyon különös projekt ez, mert a könyveimben általában a gyilkossal beszélgetek, és a beszélgetéseinket keresztül mutatom be a történeteket. Bence esete azonban más, hiszen mindhárom elkövető halott.

Lilla viszont, Bence nővére, közvetlen közlőként élte végig az eseményeket. Együtt élt Polcz Erikával, a későbbi felbujtóval, bizalmas kapcsolatban volt vele, és tizenhárom éven keresztül nem beszélt arról, ami akkor történt.

Egyszerűen tabusította az egészet, így tudta csak folytatni az életét.

Otthon sem volt téma soha, sőt a beszélgetéseink során derült ki az is számomra, hogy sok részletet ő maga sem ismert pontosan, és ez részben a saját tudatos döntésének a következménye.

Kikértem a közel kétezer oldalas nyomozati anyagot, és hónapokon át beszélgettem Lillával.

Nemcsak a gyilkosságról, hanem az életükről, Bencéről, a közös gyerekéről, és arról is, hogyan lehet túlélni egy ilyen tragédiát az áldozat hozzátartozójaként.

Elutaztam Kaposvárra, végigjártam a helyszíneket, és olyan emberekkel is beszéltem, akik közelebb vittek annak megértéséhez, hogy ki volt valójában Polcz Erika.

Dr. Rátkai Tímea jogásként, oktatóként és truecrime szerzőként vált ismertté. Munkájában a bűncselekmények jogi háttere mellett az emberi sorsokat és a tragédiák társadalmi következményeit is kutatja.

- Miért kezdett el a legsúlyosabb bűncselekményekkel foglalkozni?

- Az egyetemi éveim alatt a büntetőjog állt hozzám a legközelebb. Volt egy szabadon választható kurzus, amely a halálbüntetéssel foglalkozott, és teljesen magával ragadott.

Lenyűgözött, hogy az oktató milyen alaposan mutatta be a Magyarországon akkorra már megszűnt legsúlyosabb büntetési nem mellett és ellen szóló érveket.

Ez a tárgy azért volt meghatározó számomra, mert ráébresztett arra, hogy a büntetés kérdése korántsem fekete-fehér, hanem rendkívül összetett erkölcsi, jogi és társadalmi dilemma.

A diploma megszerzése után felkerestem a kurzus oktatóját, Prof. Dr. Tóth J. Zoltánt – aki a mai napig szakmai példaképem és mentorom –, és megkérdeztem tőle, hogy vállalná-e a témavezetésem, ha a doktori képzésben folytatnám a kutatást. Ő javasolta, hogy a halálbüntetés helyett inkább a jelenlegi legsúlyosabb büntetésre, a tényleges életfogytig tartó szabadságvesztésre koncentráljak, mert ezen a területen addig még nem készült ilyen átfogó kutatás.

Ma már úgy érzem, ez meghatározó tanács volt. A négyéves kutatás során megismertem Magyarország valamennyi tényleges életfogytig tartó szabadságvesztést kiszabó ítéletét. Miközben kezdetben elsősorban a jogi, szociológiai és statisztikai összefüggések érdekelték, idővel egyre inkább az ítéletek mögött meghúzódó emberi sorsok kezdtek foglalkoztatni. Valójában ez vezetett el ahhoz is, hogy a tudományos kutatás mellett a true crime műfajában kezdtem el alkotni.

- Mit tanulhat a társadalom a true crime műfajból?

- A true crime műfaja nemcsak nálunk, hanem szerte a világon is még formálódóban van.

Éppen ezért sokan, sokféleképpen nyúlnak ehhez a témához. Ez azért problémás, mert egy rendkívül érzékeny területről beszélünk, ahol a hozzátartozók, akár az áldozat, akár az elkövető oldaláról, együtt élnek a tragédia emlékével, és életük végéig hordozzák annak sebeit.

Úgy hiszem, hiba, ha valaki ezt a műfajt egy-egy bűncselekmény véres részleteinek bemutatásával azonosítja. Ennél sokkal többről kell szólnia.

Egy könyv elég nagy teret ad ahhoz, hogy bemutassa, milyen események sorozata vezetett el a tragédiáig, és hogy levonja az adott történetben rejlő tanulságokat. Ezek a tanulságok mindenkinek mások, élethelyzettől és életszakasztól függően.

Volt például, hogy egy férfi írt nekem az Ölni érted, ölni téged elolvasása után.

Azt írta, hogy a saját párkapcsolatára ismert a könyvben, önmagára pedig Sándorban, aki végül megölte a barátnőjét, ezért véget vetett a kapcsolatának. De volt, hogy egy riporternővel beszélgettem a könyvről, aki azt mondta, megveszi a barátnőjének, mert ő is egy nagyon hasonló kapcsolatban él. Számomra ezek a true crime műfajának igazán fontos pillanatai.

- Hogyan dolgoz fel egy bűnügyet?

- Minden könyvemben van egy „főszereplő”, egy olyan ember, aki közvetlen közelről élte át a tragédiát. Ez jellemzően maga az elkövető, de például a hamosan megjelenő Haza akart jönni című könyvben, amely a Szita Bence-gyilkosságot mutatja be, már egyik elkövető sem él, itt Bence nővére, Lilla az, aki közvetlen közelről élte végig a tragédiát megelőző és azt követő eseményeket.

A könyv fő sodrát a vele, hosszú hónapokon át folytatott beszélgetéseim adják. Fontos számomra, hogy annyira meg tudjam nyitni a beszélgetőtársamat, hogy ne maradjanak tabuk közöttünk, és bármilyen kérdést feltehessek neki. Érdekes belegondolni, hogy ez alatt a néhány hónap alatt mélyebben megismerem őt, mint a legtöbb ismerősemet, hiszen olyan emlékeket, érzéseket és traumákat is érintünk, amelyek hétköznapi beszélgetésekben ritkán kerülnek szóba.

Emellett kikérem a teljes nyomozati anyagot, amelyből pontosan nyomon követhető, hogyan alakult a nyomozás, mit mondtak a tanúk, hogyan vallott az elkövető, milyen szakértői vélemények készültek, és láthatók a helyszíni fotók is, vagyis minden olyan információ, amely alapján végül megszületett az ítélet.

A harmadik pillér a terepmunka. Elmegyek a helyszínekre, mert ettől sokkal életszerűbbé válik a történet. Megkérleksem azokat az embereket is, akik mesélni tudnak a gyilkosságról, legyenek az áldozat vagy az elkövető ismerősei. A velük folytatott beszélgetések tovább árnyalják a történetet.

Amikor pedig a könyv már majdnem elkészül, az írás során bennem felmerülő kérdéseket különböző szakembereknek teszem fel. A teljesség igénye nélkül kriminálpszichológus, büntetőügyvéd, börtönpszichológus vagy gyászterapeuta segítenek rövid válaszaikkal egy-egy részlet mélyebb megértésében.

- Mi a legnehezebb része ennek a munkának?

- Számomra egyértelműen az, amikor az áldozatok hozzátartozóit keresem meg. Teljes mértékben megértem és elfogadom, ha nem szeretnék újra feltépni a tragédia okozta sebeket. Ezt a bizalmatlanságot sok esetben tovább erősítették a büntető-eljárások idején megjelent, gyakran szenzációhajász bulvárcikkek is, így érthető, hogy sokan nem szeretnének nyilatkozni.

Ettől függetlenül úgy gondolom, nagyon fontos lenne bemutatni az áldozatot is, megismerni az ő történetét, és a hozzátartozók emlékein keresztül bemutatni őt az olvasóknak. Gondoljunk bele: hónapokig beszélgetek az elkövetővel, kis túlzással még azt is tudom, milyen rémálmai voltak gyerekkorában. Természetes módon a saját szemszögéből meséli el a történetet, igyekszik megértetni, esetenként szimpatikusabbá tenni a saját álláspontját. Ha viszont az áldozat családja nem kíván megszólalni, nekem csak egy lehetőségem marad: az elmondottakat összevetem a nyomozati anyagban szereplő, azokat cáfoló vagy árnyaló információkkal. Ez azonban soha nem pótolhatja azt, amit a hozzátartozók emlékei hozzá tudnának tenni a történethez.

Ugyanakkor érzem és megértem az ő álláspontjukat is. Éppen ezért kialakítottam magamnak egy szabályt: minden esetben felkeresem őket, megkérem, hogy beszélgessenek velem, de ha nemet mondanak, azt elfogadom. Nem próbálom meggyőzni őket, nem vagyok rámenő, mert a gyászuk tiszteletben tartása mindennél fontosabb számomra.

- Meg lehet érteni egy gyilkost anélkül, hogy felmentenénk?

- Igen. Azt természetesen nem, hogy valaki gyilkosságot követett el, de a gyilkossághoz vezető folyamat egyes állomásainál bizony előfordul, hogy empátiát érzünk az elkövető iránt. A true crime írókat gyakran éri az áldozathibáztatás vádja, amikor egy történetet a maga összetettségében mutatnak be. Pedig az esetek jelentős részében az áldozat és az elkövető közötti korábbi dinamika fontos szerepet játszott abban, hogy a tragédia végül bekövetkezett.

Mondok egy példát. Van egy fiatal fiú, aki brutális módon meggyilkolta az édesapját és a nevelőanyját, miközben aludtak.

Az eset hírére egy egész ország felháborodott.

Arról azonban már jóval kevesebben tudnak, hogy ezt a fiút gyermekkorától kezdve súlyosan bántalmazták, állandó rettegésben élt, és hosszú éveken át komoly lelki kínzásnak volt kitéve.

Pedig ennek a történetnek éppen ez lenne a legfontosabb tanulsága.

Úgy gondolom, ebben a kérdésben nem szabad álszentnek lennünk. Attól, hogy meg akarjuk érteni, milyen folyamatok vezettek egy gyilkossághoz, még nem mentjük fel az elkövetőt a felelősség alól. Éppen ellenkezőleg: csak akkor tudjuk le-

vonni a valódi tanulságokat, ha hajlandóak vagyunk a teljes történetet megismerni.

A TRUECRIME ETIKAI HATÁRAI

- Hol végződik a tájékoztatás és hol kezdődik a szenzációhajhászás a sajtóban a megtörtént bűnügyek kapcsán?

- Hú ez mennyire jó kérdés. Szerintem a határ ott húzódik, ahol a történet középpontjából eltűnik az ember, és a helyét átveszi a sokkolás. A tájékoztatás célja az, hogy az olvasó megértse, mi történt, milyen körülmények vezettek a bűncselekményhez, és milyen tanulságai lehetnek az esetnek.

A szenzációhajhászás ezzel szemben elsősorban érzelmi reakciót akar kiváltani, ezért a legbrutálisabb részletekre, a vérre, a kegyetlenségre vagy a magánélet legintimebb mozzanataira helyezi a hangsúlyt.

Erre ismét egy példával válaszolnék.

A Szita Bence-gyilkosság kapcsán a sántosi erdőben történetekről már nagyon sokan írtak, szinte versenyezve abban, hogy minél részletesebben mutassák be a kisfiú bántalmazásának véres részleteit.

Pedig számomra ennél sokkal többet mond, és sokkal megrázóbb az az egyetlen szó, amellyel Polcz Erika akkor, az autóban búcsúzott el Bencétől, amikor pontosan tudta, hogy a kisfiú perceként belül halott lesz.

NŐK A JOG VILÁGÁBAN

Őszintén szólva semmiféle megkülönböztetéssel nem találkozom. A pontos adatokat nem ismerem, de úgy gondolom, hogy a joghallgatók között talán ma már több is a nő, mint a férfi, és az oktatók körében is közel azonos arányban vannak.

- A gyilkosságok mögötti emberi történetek közül melyek a leggyakoribbak? Féltekenység, bosszú, családi konfliktusok?

- A kutatásomból egyértelműen kijezölódott, hogy a tényleges életfogytig tartó szabadságvesztésre ítélték körében messze a leggyakoribb elkövetési motiváció az érdekevezérelt emberölés: az esetek 55%-ában valamilyen anyagi vagy egyéb érdeek állt a gyilkosság háttérében. A második helyen, jelentős lemaradással, a szerelmi indíttatásból vagy párkapcsolati konfliktus miatt elkövetett emberölések állnak, amelyek az ítéletek 19%-át tették ki.

Az indulati emberölések aránya 13% volt. A motiválatlannak tekinthető emberölések az esetek 5,62%-ában fordultak elő, ide tartozik például az oktogoni lövöldöző ügye is.

Érdekes eredmény, hogy ezek az első látásra megmagyarázhatatlannak tűnő bűncselekmények gyakoribbak voltak, mint a szexuális indítékból elkövetett emberölések, amelyek az esetek 4,49%-át tették ki. Ugyanez az arány jellemezte az ideológiai indíttatású emberöléseket is, ide sorolható például a romák ellen elkövetett támadássorozat.

- Mit gondol a halálbüntetés eltörléséről? (1990-ben a 23/190 AB határozat)

- Egyértelműen halálbüntetés-ellenes vagyok. Ezt az álláspontomat nemcsak magánemberként, hanem kutatóként és jogásként is kialakítottam. Az elmúlt években valamennyi magyarországi tényleges életfogytig tartó szabadságvesztést kiszabó ítéletet feldolgoztam, és ez a kutatás csak megerősített abban, hogy egy jogállamban az államnak nem lehet feladata az élet elvétele.

Ráadásul úgy gondolom, hogy a tényleges életfogytig tartó szabadságvesztés sok esetben súlyosabb, mint a halálbüntetés. Az elítéltnak nap mint nap együtt kell élnie a tette következményeivel. Végig kell néznie, hogy odakint telnek az évek, változik a világ, fejlődik a társadalom, miközben ő ebből végleg kimarad. A saját döntése következtében gyakorlatilag kirekesztette magát a társadalomból, és ezzel a tudattal kell leélnie élete hátralévő részét.

- Hogy oszlanak meg a nemek között a legsúlyosabb bűncselekmények?

- A tényleges életfogytig tartó szabadságvesztéssel kapcsolatos adatokat ismerem: ott az eddigi 95 jogerős ítéletből 2 esetben volt nő az elkövető, és mindkét esetben gyerek volt az áldozat.

RÖVID, SZEMÉLYES KÉRDÉSEK

- Melyik ügy érintette meg a legmélyebben?

- Sajnos több olyan eset is feldolgoztam, amelyekben az elkövetők éjszaka törtek be védtelen, idős emberek otthonába, bántalmazták, kifosztották, majd magukra hagyták őket.

Ezekben a történetekben nincs semmilyen olyan emberi dinamika vagy konfliktus, amelynek megértése közelebb vinne a tragédia okaihoz.

Ezek számomra a legkegyetlenebb bűncselekmények közé tartoznak, mert olyan emberek válnak áldozattá, akik életkorukból és kiszolgáltatott helyzetükből fakadóan gyakorlatilag semmilyen eséllyel nem tudnak védekezni.

- Változott-e a világról alkotott képe a kutatásai során?

Igen, sokat változott. A kutatásaim során rá kellett döbennem, hogy a legtöbb emberölés nem hirtelen, minden előzmény nélkül történik.

Az esetek jelentős részében hosszú folyamat vezet a tragédiáig, amelynek során számos figyelmeztető jel jelenik meg, csak ezeket a környezet vagy nem veszi észre, vagy nem tulajdonít nekik kellő jelentőséget.

Ugyanakkor az emberekről alkotott képem nem lett pesszimistább. Inkább megtanultam, hogy az emberi viselkedés sokkal összetettebb annál, mint hogy valakit egyszerűen jó vagy rossz embernek nevezzünk.

- Milyen tévhitek élnek a bűnözőkről?

- A Szita Bence ügy kapcsán éppen erről beszélgettünk Bence nővérével, Lillával. Arról, hogy az emberek fejében él egy általános kép a gyilkosokról. Azt hisszük, messziről felismerjük őket, és ha szembejönnek velünk az utcán, egyszerűen átmegyünk a túloldalra és nem kerülhetünk bajba. A valóság azonban egészen más.

A gyilkos lehet, hogy éppen tejbegrízt főz annak a kisfiúnak, akit néhány órával később megöl, vagy szerelmesen átöleli azt a nőt, akit néhány nappal később agyonlő.

Úgy gondolom, ez az egyik legveszélyesebb tévhit. Sokan éppen azért nem hiszik el, hogy a másik bántani fogja őket, mert az illető diplomás, udvarias, társadalmilag elismert ember, aki kifelé teljesen átlagos életet él. Ilyenkor hiába jelez a belső riasztójuk, hiába érzik, hogy valami nincs rendben, nem kérnek segítséget, mert azt gondolják, csak túlreagálják a helyzetet. Pedig ezekre a megérzésekre nagyon sokszor érdemes odafigyelni

- Mit üzenne a fiatal joghallgatóknak?

- Azt üzenném nekik, hogy használják ki az egyetemi éveket, mert ritkán adódik az életben olyan időszak, amikor ennyi tudást, ennyi nézőpontot és ennyi inspiráló embert találhatnak maguk körül.

Legyenek kíváncsiak, merjenek kérdezni, vitatkozni, és ne csak a vizsgákra tanuljanak, hanem valóban értsék meg a jog mögött húzóódó társadalmi és emberi folyamatokat.

Kevés hivatás ad olyan lehetőséget, hogy egyszerre lehessen intellektuálisan izgalmas, társadalmilag hasznos és emberileg is ennyire sokszínű.

- Szerk.-

Fotók: Dr. Rátkai Tímea albumából

IDŐSEK PSZICHIÁTRIAI GYÓGYSZEREZÉSE – GYORS ÚT A HANYATLÁSHOZ

Napjainkban az idősgondozás egyre inkább intézményi keretek között zajlik. Családok ezrei bízzák szeretteiket szociális otthonokra és egészségügyi intézményekre abban a reményben, hogy ott szakszerű, emberséges ellátásban részesülnek – olyanban, amelyet maguk is biztosítanának, ha lehetőségük lenne rá. Mégis túl gyakran történik meg, hogy az otthonba került idős embernek olyan szereket kezdenek adagolni, melyektől az állapota azután drámai romlásnak indul, és akár idő előtti halálához vezet.

Nem ritka jelenség manapság, hogy az idősök törődő gondozása helyett a „kezelés” kerül előtérbe. Ennek egyik legaggasztóbb formája a pszichiátriai hatású, tudattompító gyógyszerek rutinszerű alkalmazása. Ezek a szerek gyakran nem terápiás célt szolgálnak, hanem az intézményi működés „egyszerűsítését”:

a nyugtalan, figyelmet igénylő idős emberek így rövid időn belül passzívvá, vagyis „kezelhetőbbé” válnak.

Az eredmény jól látható: korábban aktív, kommunikáló emberek napok alatt kábult, apatikus állapotba kerülnek. A túlzott vagy indokolatlan gyógyszerhasználat nemcsak a szellemi képességek gyors hanyatlásához vezethet, hanem súlyos fizikai következményekkel is járhat – beleértve az állapotromlást, felfekvéseket és a korai halálozást.

A probléma nem korlátozódik az idősotthonokra. Hasonló jelenségek figyelhetők meg kórházi, különösen pszichiátriai osztályokon is. Nem egy esetben fordul elő, hogy egy önellátásra képes idős ember saját lábán érkezik az intézménybe, majd néhány napos gyógyszeres kezelést követően már mozgásképtelenné válik, nem ismeri fel hozzátartozóit, és

általános állapota gyors romlásnak indul. Ez a gyakorlat rövid távon talán kényelmesebb megoldást jelenthet az intézmények számára, hosszú távon azonban súlyos következményekkel jár. Nem nyújt valódi segítséget sem az érintett idősöknek, sem családjaiknak – ellenben viszszafozíthatatlan károkhöz és emberi tragédiákhoz vezethet.

Az idősgondozás kérdése nem pusztán szakmai, hanem társadalmi felelősség is. Az Állampolgári Bizottság az Emberi Jogokért Alapítvány pszichiátriai kezelésekre kapcsolatos emberi jogszétségekkel foglalkozik. Ha az Ön családjában is előfordult hasonló eset, forduljon bizalommal az alapítványhoz!

Elérhetőségek:

<https://emberijogok.hu>

Együttműködő
partnerünk a

Geresdlaki
Mezőgazdasági Zrt.

CHEMICAL-SEED Export- Import Kereskedelmi Kft.
4002 Debrecen, Balmazújvárosi út 10.
Pf. 4002

Telefon: 52/448-032, 52/448-017, 52/448-016
Fax: 52/448-029

Telephelyek:

4183 Kaba, Nádudvari útfél,
4100 Berettyóújfalú, Dózsa György u. 79.,
5630 Békés Borosgyáni telep,
5126 Jászfényszaru, Zöldmező telep,

Tel: 54-715-561
Tel: 54-401-115
Tel: 66-510-740
Tel: 30-603-1014

**KERESD AZ
ÚJSÁGÁRUSOKNÁL!**

VAGY FIZESS ELŐ NAGY KEDVEZMÉNNYEL
A POLICE PRESS KIADÓ LAPJAIRA!

E-MAIL: SIKERESNOK@POLICEPRESS.HU
TELEFONSZÁM: 30/353-9312

A HALÁLBÜNTETÉS

A HALÁLBÜNTETÉS TÖRTÉNETE AZ ÓKORTÓL NAPJAINKIG

A halálbüntetés az emberiség egyik legrégebbi büntetési formája. Története több ezer évre nyúlik vissza, és szinte minden civilizáció alkalmazta valamilyen formában. Az idők során azonban a társadalmak igazságszolgáltatásról, emberi jogokról és büntetésről alkotott fel fogása jelentősen megváltozott.

AZ ÓKOR

Mezopotámia

A legrégebbi ismert törvénykönyvek közé tartozik a Kr. e. 18. században keletkezett *Hammurapi* törvénykönyve. A híres „szemet szemért, fogat fogért” elv alapján számos bűncselekményért halál járt. Ide tartozott például a gyilkosság, a lopás bizonyos formái és a hűtlenség.

Ókori Egyiptom

Az ókori egyiptomiak a legsúlyosabb bűnökért, például az uralkodó elleni összeesküvésért vagy szent helyek meggyalázásáért alkalmaztak halálbüntetést. A kivégzések gyakran nyilvánosak voltak.

Ókori Görögország

Az athéni törvényhozó, *Drakón* rendkívül szigorú törvényeket alkotott.

Hammurapi törvénykönyve

Akasztás a középkorban

Innen ered a „drákói szigor” kifejezés. Sok kisebb bűncselekményért is halálbüntetés járt.

Ókori Róma

A Tizenkét Táblás Törvények számos esetben rendelt el halálbüntetést. A kivégzési módszerek között szerepelt a lefejezés, a keresztre feszítés és a vadállatok elé vetés.

A keresztre feszítés legismertebb áldozata *Jézus Krisztus* volt.

A KÖZÉPKOR

A középkorban Európában a halálbüntetés széles körben elterjedt volt. Nemcsak gyilkosságért, hanem lopásért, eretnokségért, boszorkányságért és felserkulásért is kiszabhatták.

Kivégzési módszerek

- Akasztás
- Lefejezés
- Máglyahalál

- Kerékbetörés
- Karóba húzás

A kivégzések gyakran nyilvános események voltak, amelyek elrettentő célt szolgáltak.

Az inkvizíció

Az inkvizíció idején sok embert ítétek halálra eretnokség vádjával.

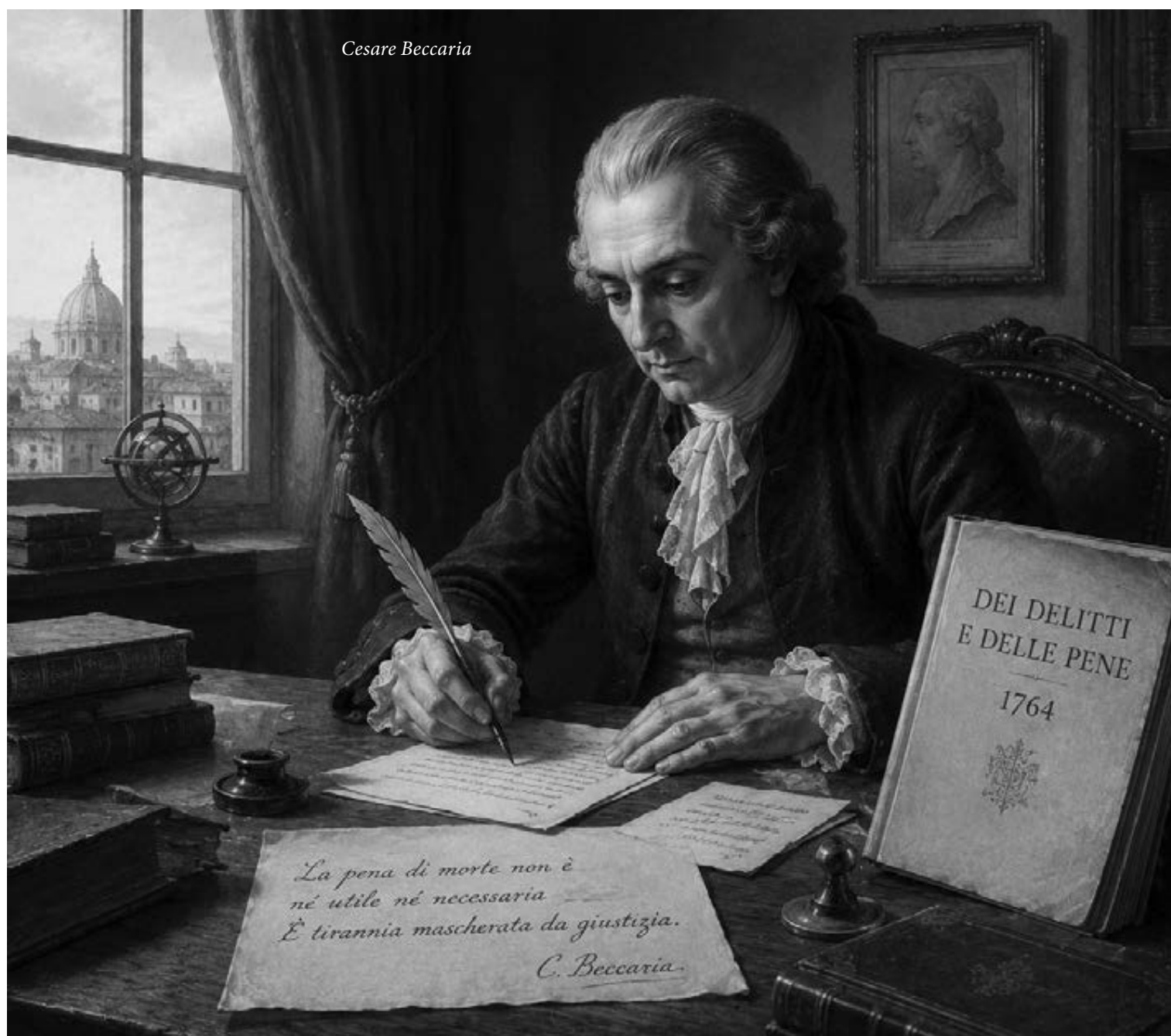
Bár a kivégzést rendszerint világi hatóság hajtotta végre, az egyházi ítélet gyakran halálhoz vezetett.

A KORA ÚJKOR

A 16–18. században a halálbüntetés alkalmazása még tovább terjedt.

Anglia „véres törvénykönyve”

A 18. században Angliában több mint 200 bűncselekményért lehetett halálbüntetést kiszabni. Még viszonylag kisebb vagyon elleni bűncselekményekért is halál járt.

FELVILÁGOSODÁS

A 18. században egyre többen bírálták a halálbüntetést. Kiemelkedő alak volt *Cesare Beccaria*, aki 1764-ben megjelent művében a halálbüntetés eltörlése mellett érvelt. Gondolatai jelentős hatással voltak a modern büntetőjogra.

A 19. SZÁZAD

A humanizmus és a jogállamiság erősödésével egyre több ország kezdte korlátozni a halálbüntetést.

Elsőként több kisebb állam és fejedelemség szűkítette alkalmazását, majd egyes országok teljesen eltörölték.

Magyarországon az 1956-os forradalom leverése után számos embert kivégeztek, köztük Nagy Imre egykori miniszterelnököt.

Az emberi jogok térdnyerése

A második világháború után egyre erősebb lett az az álláspont, hogy az élethez való jog alapvető emberi jog. Európában fokozatosan megszűnt a halálbüntetés.

A HALÁLBÜNTETÉS MAGYARORSZÁGON

Magyarországon a halálbüntetés évszázadokon át létezett.

A régi magyar Btk.-ban halálbüntetés csak a legsúlyosabb bűncselekmények esetén volt kiszabható.

Mely bűncselekményekért járhatott halálbüntetés?

Az 1978-ban Btk. szerint összesen 26 bűncselekmény egyes minősített estei voltak halállal büntethetők. Ezek főként:

- állam elleni bűncselekmények (pl. hazárulás, fegyveres lázadás),
- egyes háborús és emberiség elleni bűncselekmények,
- különösen súlyos katonai bűncselekmények háború idején,
- minősített emberölés.

A minősített emberölés

A gyakorlatban a halálbüntetések túlnyomó többségét különösen súlyos emberölések miatt szabták ki. Ilyennek számított például:

- több ember megölése,
- különös kegyetlenséggel elkövetett gyilkosság,
- nyereségvágyból elkövetett emberölés,
- hivatalos személy sérelmére elkövetett gyilkosság,
- visszaesőként elkövetett emberölés.

A 20. SZÁZAD

A világháborúk időszaka

A két világháború alatt és után számos katonai és politikai kivégzés történt.

A nürnbergi per során több náci vezető halálra ítélték és kivégeztek.

A kommunista diktatúrák

A Szovjetunióban és más kommunista országokban politikai okokból is alkalmaztak halálbüntetést.

hajtották végre. A kivégzés zárt intézményben történt, jelen volt a bíró, ügyész, orvos és a büntetés-végrehajtás képviselője. A halál beálltát orvos állapította meg. Az ítélt előtt kegyelmi kérvényt nyújthatott be.

MILYEN GYAKRAN ALKALMAZTÁK?

1962 és 1987 között 118 halálos ítélet hajtottak vére Magyarországon. Az esetek döntő többsége minősített emberölés volt; más bűncselekmények miatt csak kivételesen került sor kivégzésére az utolsó kivégzés 1988-ban történt.

A legismertebb magyar halálraítéltek közül többnek az ügye ma is a magyar kriminalisztika legismertebb esetei közé tartozik.

1. Vadász Ernő

Ő volt az utolsó kivégzett Magyarországon, 1986 decemberében társával együtt egy ismerőst támadta meg pénzszerzés céljából. Az áldozatot brutálisan bántalmazták, megkötözték, majd megölték. A bíróság nyereségvágyból és különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés miatt halálra ítélte. A kegyelmi kérelmét elutasították, és 1988. július 4-én a Budapesti Gyűjtőfogházban akasztották fel. Ő volt az utolsó ember, akinek Magyarországon végrehajtották a halálos ítéletet.

2. Lipők Sándor

Lipők Sándor több súlyos vagyon elleni és erőszakos bűncselekményt követett el. Egy idős férfit nyereségvágyból, előre kitervelten, különös kegyetlenséggel gyilkolt meg. A bíróság szerint rendkívüli társadalmi veszélyessége miatt csak a legsúlyosabb büntetés jöhetett szóba. 1988. április 7-én végezték ki, alig néhány hónappal Vadász Ernő előtt.

3. Barassó István

A „bikoli rémként” elhíresült férfi 1974-ben egyetlen éjszaka alatt három emberrel végzett. Különösen kegyetlen módszerekkel ölte meg áldozatait. Az ügy nagy társadalmi felháborodást váltott ki, és gyors rendőri nyomozás után elfogták. Halálra ítélték és kivégezték. A magyar bűnügyi történelem egyik legismertebb sorozatgyilkosa lett.

KIK NEM KAPHATTAK HALÁLBÜNTETÉST?

Nem lehet halálra ítélni:

- a 20 év alatti elkövetőket,
- bizonyos esetekben a várandós nőket,
- azokat, akinél a törvény kizárta a legsúlyosabb büntetés alkalmazását.

HOGYAN HAJTOTTÁK VÉGRE?

Magyarországon a XX. század második felében a halálbüntetést akasztással

4. Kovács Péter

Az egyik leghírhedtebb magyar sorozatgyilkos. Az 1952-es és 1960-as években több nőt támadott meg és gyilkolt meg Martfű könyékén. Évekig nem tudták elfogni, sőt egy időre ártatlan embert ítélték el helyette. Elfogása után halára ítélték, majd kivégezték. Az ügyből később film is készült.

5. Soós Lajos

A hatvanas évek egyik legrettegettebb bűnözője volt. Társaival több embert rabolt ki és gyilkolt meg. A nyomozás során rendkívüli brutalitás derült ki, ezért halálbüntetést szabtak ki rá. Kivégzése után neve hosszú ideig egyet jelentett a kegyetlen gyilkosságokkal. Ezek közül a legismertebb és legtöbbet kutatott ügy kétségtelenül a marfűi rém, *Kovács Péter* esete, valamint az utolsó kivégzett, *Vadász Ernő* története.

A magyarországi halálbüntetés történetének utolsó fejezete 1988-ban zárult le. Az utolsó kivégzést 1988. július 14-én hajtották végre a budapesti Gyűjtőfogházban (ma a Budapesti Fegyház és Börtön része). Az elítélt *Vadász Ernő* volt, akit különös kegyetlenséggel elkövetett rablógyilkosság miatt ítélték halálra.

Az ítéletet akasztással hajtották végre.

A BŰNCSELEKMÉNY

Vadász Ernő és társa 1986 decemberében egy tiszacsegei férfit támadt meg abból a célból, hogy pénzt szerezzenek. Az áldozatot brutálisan bántalmazták, aki belehalt sérüléseibe. A támadók ezután további betöréseket is elkövettek. A bíróság előre kitervelt, nyereségvágyból és különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés miatt mondta ki a legsúlyosabb ítéletet.

AZ ÍTÉLET ÉS A KIVÉGZÉS

Az elsőfokú ítélet 1988 januárjában született meg. A fellebbezések és a kegyelmi eljárás után a halálos ítélet jogerőre emelkedett, a kegyelmi kérelmet elutasították, és 1988. július 14-én végrehajtották az akasztást. Ekkor *Vadász Ernő* 28 éves volt.

VOLTAK-E KÉSŐBB HALÁLOS ÍTÉLETEK?

Igen. Az utolsó kivégzés után még születtek halálos ítéletek Magyarországon,

de ezeket már nem hajtották végre. 1990-ben a Magyar Alkotmánybíróság alkotmányellenesnek nyilvánította a halálbüntetést, amely ezzel megszűnt a magyar jogrendszerben.

ÉRDEKESSÉG

1945 és 1988 között több mint 1.200 embert végeztek ki Magyarországon jogerős ítélet alapján.

A kivégzések jelentős része az 1950-es évek diktatúráinak és az 1956-os forradalmat követő megtorlások időszakához kötődik.

1990-ben a Alkotmánybíróság alkotmányellenesnek nyilvánította a halálbüntetést, mivel sérti az emberi méltósághoz és az élethez való jogot. (23/1990 AB határozat).

Magyarországon a halálbüntetést 1990-ben törölte el az Alkotmánybíróság egy történelmi jelentőségű határozattal.

A testület kimondta, hogy a halálbüntetés összeegyeztethetetlen az élethez és az emberi méltósághoz való joggal.

Az utolsó kivégzéseket 1988-ban hajtották végre Magyarországon.

Ma a halálbüntetés visszaállítása rendkívül nehéz, gyakorlatilag lehetetlen lenne, mert:

- ellentétes a magyar alkotmányos jogrenddel,
- sértené az Európa Tanács egyezményeit,
- ütközne az Európai Unió alapjogi szabályaival,
- több nemzetközi emberi jogi kötelezettségvállalással is szembe menne.

Azóta Magyarországon sem békeidőben, sem háborúban nem alkalmazható.

Bár Magyarországon időről időre felmerül a halálbüntetés visszaállításának kérdése, különösen megrázó bűncselekmények után, a jogi és nemzetközi kötelezettségek miatt ennek jelenleg nincs reális lehetősége.

A HALÁLBÜNTETÉS NAPJAINKBAN

A világ országai három fő csoportra oszthatók:

Eltörölték teljesen

Az európai országok többsége, valamint például:

- Kanada
- Ausztrália
- Új-Zéland

Jogilag létezik, de nem alkalmazzák

Egyes országok törvényeiben még szerepel, de évtizedek óta nem hajtanak végrehajtást kivégzéseket.

Aktívan alkalmazzák

Továbbra is rendszeresen végrehajtásnak kivégzéseket többek között:

- Kína
- Irán
- Szaúd-Arábia
- Egyesült Államok bizonyos tagállamaiban

ÉRVEK ÉS ELLENÉRVEK

A támogatók szerint

- Elrettenti a súlyos bűnözőket.

- Igazságos megtorlás a legsúlyosabb bűncselekmények esetén.

- Megakadályozza a visszaesést.

AZ ELLENZŐK SZERINT

- Visszafordíthatatlan, ha téves ítélet születik.

- Nem bizonyított, hogy jobban visszatart a bűnözéstől, mint az életfogytiglani börtön.

- Sérti az emberi élethez való alapvető jogot.

A halálbüntetés több mint négyezer éve része az emberi történelemnek. Míg az ókorban és a középkorban természetes büntetési formának számított, a modern korban egyre inkább az emberi jogi viták középpontjába került. Napjainkban Európa szinte teljes egészében elutasítja, ugyanakkor a világ több nagy államában továbbra is alkalmazzák. A kérdés ma is az egyik legmegosztóbb jogi és erkölcsi vita tárgya.

- szerk -

ÜNNEP

Az apró családi ház kellemes fényt árasztott: karácsony este volt. A család tagjai meghitt hangulatban ültek az asztalnál, s az ünnepi vacsora utolsó darabkáit majszolgatták.

A lány már régóta várta a pillanatot. Szinte percenként nézett fel a faliórára, melynek nagymutatója az egészhez közeledett. Aztán elérkezett: a mutató váratlan kattanással a tizenkettesre ugrott. Ekkor kinyílt fölötte egy kis ajtó, s egy madárka bukkant ki rajta, amely négy „fityfirty”-et hallatott. Aztán ez visszaugrott a helyére, s a mellette lévő ajtó pattan fel. Ebből egy másik madárka dugta ki a fejét, miközben nyolcat kakukkolt. A lány hirtelen felállt, és elindult kifelé: nyolc óra volt.

- Nem eszed meg ez a keveset kislányom? - kérdezte az anyja.

- Nem. - válaszolta a lány. - Nem vagyok éhes! - azzal belépett a szobájába, becsukta maga után az ajtót, s ráfordította a kulcsot.

Megkönnyebbülten sóhajtott, majd felkapcsolta a kis éjjeli lámpáját. Az apró szobát halvány, sejtelmes fény árasztotta el. Odalépett az íróasztalához, s egy rejtett fiókból leveleket vett elő. Féltékenyen ölelte magához. Aztán bekuporodott a legmelegebb sarokba a kályha mellé. Hátát a falnak támasztva olvasni kezdte az elsőt, egy fiúra gondolt titkos vággyal.

Odakint mély fekete volt az ég és sűrű pelyhekben hullt a hó.

A fiú nem gondolt a lányra: más járt a fejében. Magányosan ballagott a lakótelep zordon betonházai között, s az eget kémlelte. Imádta az ilyen időt: A tél volt a kedvenc évszaka. Szeretett esténként a kihalt utcákon sötétben mászkálni, teljesen egyedül, meleg kabátjába burkolózva, s a hulló pelyheket figyelve elgondolkodni bizonyos dolgokon.

Most mégsem volt boldog. Füzetlen surranóban, rongyosra szakad farmerben, vékony, kopott bőrdzsekiben, a hidegtől reszkette slattyogott a félméteres hóban,

elrejtőzve az emberi szemek elől. Ajkán már megalvadt a szétkenődött vér, de öklében még mindig lüktetett a fájdalom, amelynek az apjával való összetűzésnek voltak a következményei.

Régóta gyalogolt, így jócskán eltávolodott az otthonától. Az újlakótelepi részen járt, s ez a kerület teljesen ismeretlen volt számára. Céltalanul bolyongott az élettelen betonrengetegben, küszködve a dermesztő hideg, meg a jeges téli szél ellen. Már egészen elfogytak a végtajai, mikor különös dolog történt.

A szél váratlanul elállt, a süvítés elhalult rövidesen kísérteties csend uralta tájat. Önkénytelenül is körülnézett, mivel nem értette a változást.

Két négyemeletes között volt. Ebben a betondzsungelben soha nincs egyirányú széljárás, s így legalább előlről, vagy hátulról éreznie kellett volna valamit, de semmi. Aztán ahogy tovább haladt előre, megértette. A négyemeletesek egy tízemeletest zártak körül, egészen tágas terület alkotva előtte. Ide nem hatolhatott be a szél.

A fiú egy pillanatra megtorpant. Már éppen azon volt, hogy megfordul, és elemegy, de valami visszatartotta. Megbabonázva nézte a házat, mely előtte magasodott. Figyelte a lakásokból áradó fényeket, s közben arra gondolt, hogy odabent mindenki boldog, a karácsonyt ünnepli. Aztán a legfelső emeletre tévedt tekintete...

„Igen!” – gondolta magában. - Ez lesz az!”

Végig kémlelte a tízemeletes tetejét, és ezalatt egyre erősödött benne az elhatározás.

Nem habozott, határozott léptekkel indult el az épület felé. A bejárati ajtót nyitva találta, még nem zárták be. Belépett. A lépcsőházban sötét volt, de nem kapcsolta fel a villanyt: nem volt rá szüksége.

A lifttel sem bajlódott, gyalog vágott neki utolsó útjának. Útközben sok zajra felfigyelt, de nem foglalkozott velük, rendíthetetlenül haladt előre. A legtöbb helyen a tv szólt, volt, ahol rádiót hallott, egy lakásban vidám társaság kacarászott, másol karácsonyi dal zengett, megint máshol gyerekek játszottak nagy zívajjal.

Egy örökkévalóságnak tűnt, ahogy a lépcsőfokokat szedte, s a homályból előbukkant egy újabb lépcsősor, egy újabb kanyar, és végül is felért a legfelső emeletre. Már csak egy vaskos fémajtó zárta el a végcéljától, ám ez sem jelentett problémát. A sötétben tapogatózva megkereste a zárszerkezetet, hatalmasat rántott rajta, s szabaddá vált az út.

Jeges szél csapott arcába, testét ismét átjárta a fagyos hideg, de nem fordult vissza.

Kilépett a tetőre.

Szembeötlő volt, hogy itt fent egészen más, mint odalent. Éles hangon füttyült a szél, s olyan sötét volt, mint egy barlangban. Még a hópelyheket sem látta - egészen beleolvadtak az éjszakába - csak az arcán érezhette, amint neki-nekivágódnak.

Megindult előre, s hamarosan meglátta a várost. Távoli fényei valami megmagyarázhatatlan vonzerőt gyakoroltak rá.

Közelebb lépett.

Eddig sohasem fordult meg a fejében hasonló. Érthetetlen gyengeségnek tartotta, s elítélte azt, aki ilyesmire vetemedett. Most azonban nem gondolt erre. Egyáltalán semmire sem gondolt, csak nézte a sárga csillogó apró pontokat a messzeségben és ment egyre közelebb, s közelebb a tető széléhez.

Minden olyan könnyűnek tűnt. Minden olyan szépnek, egyszerűnek, természetesnek. Tudta, ez után minden megváltozik. Egy csapásra véget ér minden, s utána sokkal jobb lesz. Sokkal jobb!

Már nem volt tudatában, mit cselekszik: valami más irányította a mozdulatait. Nézte, nézte megbabonázva a millió szikrázó csillagot, s felállt a tetőt övező párkányra. Tekintete valahová a

távolba meredt, szemei elhomályosultak, s ő átadta magát a végtelen hívó

szavának: felemelte a lábát, megtette az utolsó lépését.

Ekkor történt...

Érezte, amint teste átbillen a holtpontra, majd megindul lefele. Felemelte karját, mint amikor vízbe ugrik az ember, ám akkor valami megragadta. Nem volt tudatában mi történik, csak a rántást érezte. Felnézett a karjára, de semmit sem látott. Valami ismeretlen, láthatatlan erő szorította csuklóját, s tartotta a levegőben. Egy kézen lógott a semmiben, de még mindig nem tudta hol van és mi történik vele. Ott függött föld és ég, élet és halál között, de semmit sem tehetett.

A vállában ébredt fájdalom, a testébe maró fagyos szél azonban lassan magához terítették. Lenézett maga alá, hitetlenkedve figyelte az alant hunyorgó sápadt fényeket. Aztán felelé nézett, majd jobbra a háta mögé és rádöbrent, hogy a nagy semmiben lóg.

Eddig sohasem tapasztal félelem lett úrrá rajta. Szívét jeges rémület mardosta, agyát rettenet járta át. Először csak kapálózott, próbált megkapaszkodni a láthatatlan segítségben, elérni, megfogni, belecsimpaszkodni, de sehogysem sikerült neki. Később rúgkapált, vonaglott, görcsösen rángatózott, próbált feljebb jutni, de ez sem ment. Ekkor ismét lepillantott, s még vadabb félelem kerítette hatalmába.

Ordított. Ordított, ahogy csak a torlán kifért, mint egy végzetét látó vadállat. Ordított, mert fájdalom szaggatta vállát, ordított, mert kétségbe esett, ordított, mert félt, rettegett a haláltól. Váratlanul megemelkedett. Az a megfoghatatlan valami erősen szorította a csuklóját és felfelé emelte. Lassan, de határozottan felfelé haladt. Egyre magasabbra és magasabbra jutott míg el nem érte a párkány szélét. Hirtelen hátrafelé lendült. Szép lassan egyre hátrább, s hátrább került, így végül teljes testével az épület fölé jutott. Ekkor a különös jelenség óvatosan leeresztette, majd - amikor lábával már elérte a tetőt - elengedte.

Alig bírt megállni, mert végtagsjai rettenetesen remegtek, de képtelen volt uralkodni felettük.

Félt.

Nézte a helyet, ahonnan le akart ugrani, s tudta, most valami olyasmi történt vele, ami talán még senkivel a világon ez idáig.

Valami hihetetlen, valami elképzelhetetlen, valami, aminek nem szabadott volna bekövetkeznie. És most félt. Félt, mert fogalma sem volt róla, mi jöhet ezután.

Meg sem mert moccanni, csak a fejét mozgatta jobbra-balra, na meg a szemét forgatta kémlelt körül, de az égadta világon semmi különösét nem vett észre. Nem látott semmit, mégis érezte annak a felfoghatatlan, és hatalmas erőnek a jelenlétét, amely visszarántotta.

Hideg volt, s minden bizonyosan jóval hidegebb, mint mikor otthonról elrohant, most mégsem fázott. Nem mondhatta, hogy a rengeteg ordibálástól, a szapora mozgástól, az erőlködéstől, vagy csupán a gyomrát mardosó, s torokát fojtogató félelemtől-e, de melege volt. Rettenetesen melege. Szíve egyetlen egy hatalmas bombaként robbant fel mellkasában minden egyes dobbanással újra meg újra - heves lüktetését szinte kivétel nélkül testének minden kis porcikájában érezte -, s közben annyira izzadt, mint ahogy csak a legforróbb nyári nap-sütésben, hosszú rohanás után szokott.

- Ne félj! - szólt egy határozott, zengzetes női hang, de oly váratlanul, s oly hangosan, hogy a ijedtségtől a vizelete is kicsordult. - Nem akarlak bántani!

Rémülten kapkodta fejét ide-oda, de most sem látott semmit. Nem volt senki a tetőn, aki szólhatott volna.

Hirtelen egy fényes pont tűnt fel a levegőben nem messze előtte valamivel a szemmagassága felett. Még mielőtt felkiálthatott volna meglepetésében, az apró pont kiterelbesedett, s nem mindennapi alakot vett fel.

Egy gyönyörű nő hófehér, fénylő teste jelent meg a sötétben. Mintha valamely másik dimenzióból lépett volna át, tündéri lényét halovány derengés ragyogta körül. Karcsú, törekeny alakját mindössze egy hanyagul körécsavart vékony, áttetsző lepel borította, amelyet szemmel láthatóan nem e világ szelei lebegtetek. Akárcsak hosszú, szőke haja fürtjei, melyek úgy úsztak körülötte, mintha vízben lebegne.

- Még éppen idejében érkeztem! - mondta.

Csodaszép arca mosolygott, de hangjában neheztelés ült.

- Ki vagy te? - kérdezte hitetlenkedve a fiú, miközben a duzzadt, formásan gömbölyű melleket, valamint a bozontos, szőke szőrzetet figyelte, melyek hialkodóan ütöttek át az alig pongyolán.

Illusztráció

A felülmúlhatatlan látvány továbbra is mozdulatlanságba merevítette.

- Nem az a fontos, ki vagyok, hanem hogy miért vagyok itt. Nevez megmen-tődnek, őrangyalodnak, vagy csodatevő jótündérnek, de mindez lényegtelen. Elégedj meg annyival, hogy én a te részed vagyok. Belőled jöttem, s azért vagyok itt, hogy megvédjelek.

A fiú értetlenül hallgatta a szavakat. A jelentés annyira megbabonázta, hogy csak ennyit tudott kinyögni alig hallhatóan:

- Kitől?

- Tőled! Te vagy saját magad legnagyobb és legveszélyesebb ellensége. Nem sokon múlt, hogy el nem pusztítottad önmagad.

A hamvasan fehér tünemény közelebb úszott a levegőben, kinyújtotta vékony karját, s legteljesebb együttérző mosoly mellett, bársonyos ujaival megcirógatta a fiú állát.

- Pontosan tudom, miket éltél át, s most, hogy érzel. De ne foglalkozz vele! Te is tudod, tudnod kell, hogy ez nem lesz mindig így. Semmi sem tart örökké az életben, mint ahogy már eddig is sok minden megszűnt, vagy megváltozott körülöttem, amióta az itt vagy, mindig ilyen lesz. Egy valami létezik, ami örökké tarthat: a szeretet! De ezt akarni kell!

Te nem akarod eléggé. Szeretnéd és jól esne, ha szeretnének, de mindezt nem teszel eleget, s itt van benned a baj. Akármi történik veled, körülöttem, hajlamos vagy csak a rosszat megjegyezni. Bármin esel át, mindig csak a kellemetlen emlékeket jegyzed meg, a jó dolgokat egyszerűen elfelejted, pedig annyi jó dolog történt veled életed során. Annyi szép és felejthetetlen élmény, apróság, ami örökre beléd véste magát kitörölhetetlenül. Emlékszel?

És a csodálatos teremtség, ez a megfoghatatlan gyönyörűség mesélni kezdett.

Beszélt mindenféle régi dologról. Arról az időről, amikor még kicsi volt, gyerek. Barátokról, ismerősökről, az iskolás éveiről, kirándulásokról, táborokról. Mesélt arról is, amikor már nagyobb lett, s szinte semmit nem hagyott ki. Előkerült sok szép kép, rengeteg vidám emlék, egészen addig a napig, s ezek valóban kitörölhetetlenül éltek az emlékezetében.

A fiú egyre nagyobb érdeklődéssel hallgatta a kellemesen csengő hangot, amely az ő életének legszebb pillanatait idézte fel.

Egyáltalán nem fázott, s a végére már arról is megfeledkezett, hogy hol van, s hogyan milyen viszonyok között kezezte került ide.

- Úgy gondolod, téged senki sem szeret ezen a világon, hogy mindenkinek csak teher vagy, mindenki szemében lenézett, de ez sem igaz. Van egy ember a földön, egy lány, egy fiatal, nagyon csinos lány, aki odavan érted. Nagyon szeret, hiányzol neki, vár téged, s most ebben a pillanatban is rád gondol, de hát ezt persze te nem érzed. Nem érzed, mert nem engeded, hogy előjöjjön belőled. Minden érzésed elfojtod a külvilág elől, magadban tartod, s nem hagyod, hogy ezek a sokat jelentő, túlfeszített érzelmek felszabaduljanak belőled s megmutassák a helyes utat. Pedig megmutatják, nekem elhiheted!

És a fiút ebben a pillanatban különös képek rohanták meg. Igen, emlékezett a lányra. Hisz hogyan lehet elfelejteni azokat az örjítő szemeket, szerelmes pillantásait, mosolygós arcát, hatalmas bozontos sörényét, izgató, karcsú vonalait, forró csókjait, cirógató nyelvét, meleg ölelését, és kezének azt a különös játékát, erős szorítást testén, amely annyi gyönyörűséget, oly sok boldogságot jelentett neki.

Már elég régóta ismerik egymást, s kapcsolatukat a véletlenek különös játékának, fantasztikus események hihetetlen egybeesésének köszönheti, de sohasem bánták meg, hogy találkoztak, s hogy minden úgy történt, ahogy történt. Azután pár hónapja a sors úgy hozta, hogy el kellett szakadniuk egymástól, de tartották a kapcsoltot sűrűn leveleztek. Minden héten kapott levelet, akár kettőhármat is, a rettenetesen örült a szerelmes, sóvárgó soroknak.

Úgy nézett ki minden rendbe jön, s jövőre talán újra összejöhetnek, amikor apja – ez idáig tisztázatlan okok miatt – elkezdte széttépdesni a tőle kapott levelet. Talán irigykedett, hogy neki annyi érkezik, vagy zavarta, hogy állandó jelleggel tele van a postaláda, nem tudni, de kegyetlenül összeveszett vele emiatt.

Tanulva a történetekből azóta csak ő írt – persze csak titokban, álnév alatt, mert a lány szülei sem nézték jó szemmel a dolgot, s most már jó ideje nem tudta, mi van vele, hogy éledegél, milyenek a hétköznapijai, mi az, ami bántja, mi az, aminek örül, hogy érez iránta, s szereti-e még egyáltalán.

Hirtelen hihetetlen erős késztetést érzett ahhoz, hogy elmenjen hozzá, megölelje, magához szorítsa, végigcsókolja, s hogy lássa, láthassa hogyan néz ki, milyen most a haja, s milyen ruhát hord éppen.

- Miért nem látogatod meg? Miért nem mész elhozzá? - kérdezte a csodálatos, lebegő jelenség bizonyosságot adva annak, hogy pontosan tudja, mire gondol éppen. - Hiszen úgy hiányzol neki, úgy vágyik utánad.

A fiút ezek a szavak szinte azonnal visszatérítették a hideg valóságba. „Igen, minden bizonynyal.” - gondolta magába letörten. - „De hát olyan messze van! Hogyan Ugyan hogyan mehetnék most el hozzá?”

- Ne add fel, amikor még el sem kezdted! - szólt bátorítóan a selymes hang. - Semmi sem lehetetlen! - mondta olyan határozottan, hogy senkinek sem lehetett kétsége efelől. - Nincs olyan dolog ezen a világon, ami túl messze vagy éppen elérhetetlen lenne, ha az ember akarja. Ha igazán, őszintén akarod, s tudsz benne feltétel nélkül hinni, akkor minden vágyad teljesül. A legtitkosabb álmod is.

Vártalanul eltávolodott a hátán úszva, s kacéran felnevetett.

- Szeretnéd őt látni? Akár most, ebben a pillanatban?

- ... Igen! - nyögte ki bátortalanul, de határozottan.

- Akkor hunyd le a szemed, s számolj magadban háromig!

Megpördült a tengelye körül - a haja, s áttetsző leple meglebben a mozdulattól, majd kinyújtotta karját. Előremeredő ujjai hegyén fénypontok villantak, amelyek elindultak felé.

A fiú önkéntelenül is becsukta a szemét, mert egy pillanatra megijedt a látványtól. szorongással várta a hatást, amikor ezek a cikázó csillagok eltalálják, s testébe hatolnak – mert bizonyos volt benne, hogy ez történik-, de nem érzett semmi különöset.

- Ne feledd! Én mindig veled maradok! - hallotta a már jól ismert kellemesen bársonyos hangot, amely mintha elhalkult volna, de ezen kívül semmi sem változott körülötte.

Nem tudta, mennyi idő telhetett el, de még mindig nem merte kinyitni a szemét. Érezte a hideget, a különböző erősségű szellőzéseket, arcának, kézfejének

Illusztráció

verődő hópelyheket, s ebből arra gondolt, nem történt semmi. Aztán eszébe jutott, mit mondott neki a túlvilági tüne-mény és számolni kezdett. „Egy..., ket-tő..., három...” - mondta magában las-san, s ezek után valahogy megnyugodott. Kíváncsian pillantott körül. Felemelte a fejét... s amit ekkor látott, attól ismételen földbe gyökerezett a lába, de még a szája is tátva maradt.

Egy szűk, ám hosszú utcácska végén állt, amelyet régi faállványos villany-oszlopok világítottak meg gyér fénnel. Kétoldalán apró családi házak sorakoztak sűrű egymásutánban. Azonnal tudta, hol van. Életében csak egyszer járt itt, de mélyen az emlékezetébe véste a helyet, „ő lakik itt! Egészen az utca végén, a jobb oldalon.” És ahogy ezt végig gondolta, már rohant is.

Rohant, ahogy csak bírt - na meg ahogy a vastag hótakaró, az erős szél, meg a nehéz, átázott surranója engedte-, s közben egyfolytában a lány nevét kiál-totta.

A lány már egy csomó levelet végig-olvasott, de még nem fejezte be. Vala-hol a felénél tarthatott, mert körülbelül ugyanakkor kupac volt az ölében, mint amekkora a földön mellette. Néha köny-

nyek jöttek a szemszemébe, néha felneve-tett, néha pedig fejét rázta.

Már egészen belefeledkezett az olva-sásba, amikor különös dologra lett fi-gyelmes. Mintha a nevét hallotta vol-na valahonnan egészen messziről. Egy pillanatra félbe hagyta az olvasást, fel-emelte a fejét, a hallgatózott. Semmi... „Áh, már képzelődöm is!” - gondolta magába fejét csóválva, s éppen felemel-te a levelet, hogy folytassa, amikor ismét meghallotta. Igen. Határozottan hallotta, hogy valaki odakint az ő nevét kiáltozza.

Felállt a kályha mellől - félretéve a bo-rítékokat -, majd odasétált az, ablak elé, elhúzta a függönyt, s kikémlelt rajta. Az orrát egészen odanyomta az üvegnek, de hiába meresztette a szemét, s sűrű hó-esésben semmit sem látott. Csak azt a magányos kétségbeesett hangot hallotta továbbra is a sötét éjszakában.

„Ki kereshet éppen ilyenkor” - kérdezte magában kicsit bosszúsán, majd kitárta az ablakot. Jeges szél vágódott az arcába, ezért félrekapta fejét becsukva szemeit, de ekkor, ebben a pillanatban megmere-vedett. Szinte azonnal ráismert a hang-ra, ahogy tisztán, torzítatlanul jutott el hozzá. Hisz, hogy is lehetne elfelejteni azt a hangot, amely annyit becézgette, s

oly sok szerelmes szót suttogott a fülébe. Ezer ember közül felismerné!

„Jézusom” - gondolta magában, s már nem az a valaki volt, aki néhány perce még a kályha mellett leveleket olvasott. - „Ez nem lehet!” - Hallgatta a hangot, amelyben annyi kétségbeesés, szomorú-ság és szánalom volt, hogy akaratlanul is megpattant benne valami. Pillanatok alatt könnyek lepték el gyönyörű arcát, s torkában oly hatalmas gombóc nőtt, hogy alig kapott tőle levegőt.

„Nem! Nem! Nem lehet igaz!” - vibrált benne, miközben kapkodó mozdulatok-kal mászott ki az ablakon. Nem került az előszoba fele. Egyik lába - mivel nem emelte elég magasra - elakadt a keretben, s leesett a papucs, de nem foglalkozott ve-le. Semmiség volt ahhoz képest, hogy „ő” itt van! Eljött! Rohant tovább, félig mezt-láb, ám cseppet sem zavarta a hideg, mert egészen máshol jártak a gondolatai.

Mire odaért a kapuhoz, már nem csak hallotta, hanem látta is. „Igen, ő az! ő az! ő AZ!”

Odaszaladt elé, nyakába ugrott, de nem tudott megszólalni. Csak sírt, szo-rította és könnyeit nyeldesve csókolta és csókolta...

- Archiv -

A FEKETE BORÍTÉK

1. FEJEZET – KÖD A VÁROS FELETT...

A köd már kora este rátelepedett a kisvárosra. A főtéren álló óratorony tompa harangszava nyolcat ütött, amikor a rendőrség ügyeletére befutott a hívás.

- Egy férfi fekszik a régi Fenyves-villa könyvtárában... Azt hiszem... halott.

Tizenöt perccel később *Barta Áron* főnyomozó átlépte a villa küszöbét. Az épület évtizedek óta a város leggazdagabb családjáé volt. Nehéz tölgyfa bútorok, poros könyvek és a kandallóban kialvó parázs fogadta.

A szőnyegen feküdt *Dénes Varga*, az ismert üzletember. A mellkasán nem látszott sérülés. Az arcán mégis különös, meglepett kifejezés ült.

- Mintha valamit meglátott volna az utolsó pillanatban – jegyezte meg halalkan *Áron*.

Az asztalon egyetlen tárgy hevert: egy fekete boríték. Nem volt rajta név, címzés vagy pecsét.

A borítékban egyetlen fehér lap feküdt. Rajta mindössze három szó:
„Te következel. Hamarosan.”

A házban négy ember tartózkodott:

- az özvegy,
- az ügyvéd,
- a komornyik,
- és az üzlettárs.

Mindannyian azt állították, hogy vacsora előtt még életben látták a férfit.

Áron azonban rögtön észrevett valamit.

A kandalló mellett egy porceláncsésze állt. Mindenki szerint kávé volt benne.

Ám a csésze alján nem kávézacc maradt...

Hanem finom, szürkés por.

Áron letérdelt, és csak ennyit mondott:

- Ez az ügy nem ott kezdődött, ahol a holttestet megtaláltuk.

A szobában síri csend lett.

Odakint újra megszólalt a toronyóra.

Kilencet ütött.

És senki sem sejtette, hogy a gyilkos ott áll közöttük.

2. FEJEZET – A NÉMA LABOR

Másnap reggel sűrű köd ült a Sziklafoki Kutatóintézet fölé. A rendőrségi szalag még mindig körbezárta a laborépületet, amikor *Farkas Dániel* nyomozó megérkezett.

Illusztráció

A helyszín különös csendje nyomasztóbb volt, mint az előző esti zűrzavar.

A laborban minden érintetlennek tűnt. A számítógépek kikapcsolva, a műszerek hibátlan állapotban voltak. Csak egyetlen dolog nem illett a képbe: a központi szerverből hiányzott az adattároló egység.

- Valaki nem pénzt akart - jegyezte meg *Dániel*. - Valaki adatot vitt el.

A labor vezetője, *Dr. Varga Júlia* idegesen figyelte a nyomozást.

- *Professzor Horváth* egy olyan kutatáson dolgozott, amely alapjaiban változtathatta volna meg a ritka idegrendszeri betegségek kezelését. Ha ezek az eredmények rossz kezekbe kerülnek...

Nem fejezte be a mondatot.

Dániel közben észrevett valamit a padlón. Egy apró, kék színű kristálydarabot. Nem illett semmilyen laboratóriumi eszközhez.

Az igazságügyi szakértő azonnal megvizsgálta.

Illusztráció

- Ez nem üveg – mondta halkán. - Valamilyen különleges kerámiaötvözet.

A nyomozó tekintete az egyik biztonsági kamerára esett.

- Van felvétel?

- Van... de éjjel 22:17 és 22:24 között hét perc hiányzik.

Pontosan abban az időszakban, amikor a professzor meghalt.

Dániel érezte, hogy ez nem egyszerű gyilkosság. Valaki gondosan megtervezett minden részletet.

Amikor elhagyta a laborépületet, telefonja megcsörrent.

- Nyomozó úr? - szólt egy eltorzított hang. - Ha életben akarja tartani a következő áldozatot, hagyja abba a nyomozást.

A vonal megszakadt.

Dániel a kijelzőre nézett. A hívó száma ismeretlen volt.

És ekkor tudta: a gyilkos figyeli minden lépését.

3. FEJEZET – AZ ÁRULÓ NYOM

Farkas Dániel egész éjjel a laborból be-
gyűjtött bizonyítékokat elemezte.

A kék kristálydarab eredete továbbra is rejtély maradt, de egy fiatal vegyész váratlan felfedezést tett.

- Nyomozó úr, ezt a kerámiaötvözetet Magyarországon csak egyetlen helyen gyártják.

- Hol?

- Egy titkos fejlesztéseket végző vállalatnak készül. A neve: *Novagen Biotech*.

Dániel másnap felkereste a cég vezérigazgatóját, aki készségesen fogadta, de egyetlen kérdésre sem adott egyenes választ.

- Professzor Horváth? Régi kolléga volt. Nagyszerű tudós... de évek óta nem dolgoztunk együtt.

A nyomozó közben észrevett egy fényképet az irodában. A képen a vezérigazgató és Horváth professzor együtt álltak egy nemzetközi konferencián - alig fél évvel korábban.

- Azt mondta, évek óta nem találkoztak.

A férfi arca egy pillanatra megfeszült.

- Rosszul fogalmaztam.

Dániel ekkor már biztos volt benne: valaki hazudik.

Aznap este újabb tragédia történt.

Dr. Varga Júliát eszméletlenül találták saját lakásában. Mielőtt elvesztette volna az eszméletét, még egyetlen szót suttogott a mentősnek:

- **Pandóra...**

Senki sem tudta, hogy egy titkos kutatás fedőnevét mondta ki... vagy valami egészen mást.

Dániel tudta, hogy az idő ellene dolgozik.

A gyilkos már nemcsak eltünteti a nyomokat – sorra hallgattatja el azokat, akik ismerik az igazságot.

4. FEJEZET – PANDÓRA

A „Pandóra” szó egész éjjel nem hagyta nyugodni Farkas Dánielt.

Reggel felkereste az intézet régi archívumát, ahol egy nyugdíjas rendszergazda segített neki.

- A Pandóra-projekt? – kérdezte az idősebb férfi. - Hivatalosan soha nem is létezett.

Néhány perc múlva azonban sikerült visszaállítani egy évekkel korábban törölt fájlt.

A képernyőn egy figyelmeztetés jelent meg: „Pandóra-program – Szigorúan titkos. Jogosulatlan hozzáférés esetén az adatállomány automatikusan törlődik.”

Dánielnek alig fél perce maradt. Gyorsan végigfutotta a dokumentumot.

A kutatás célja egy olyan mesterséges intelligencia kifejlesztése volt, amely képes több millió orvosi adat elemzésével hetekkel, akár hónapokkal korábban felismerni a halálos betegségeket. A felfedezés emberek millióinak életét menthette volna meg – de katonai és gazdasági célokra is felhasználható volt.

Ekkor megszólalt a riasztó.

Valaki távolról feltörte a rendszert.

A monitor elsötétült, majd egyetlen mondat jelent meg:

„Már túl sokat tudsz.”

Abban a pillanatban kialudtak a fények.

A folyosón léptek közeledtek.

Dániel ösztönösen fedezékbe húzódott. Az ajtó lassan kinyílt...

...de nem a gyilkos állt ott.

Dr. Varga Júlia lépett be, sápadtan, de életben.

- Nincs sok időnk - mondta. - Horváth professzor nem véletlenül halt meg. Tudta, ki áll a háttérben.

- Ki?

Júlia mély levegőt vett.

- Valaki a saját embereik közül...

Ekkor éles lövés dörrent.

Az ablak szilánkokra tört.

Júlia összeesett.

Dániel a földre vetette magát, miközben odakint egy fekete autó nagy sebességgel eltűnt a ködben...

5. FEJEZET - AZ ÁRULÓ ÁRNYÉKA

Daniel még néhány másodpercig mozdulatlanul feküdt a padlón. Csak a saját zihálását hallotta, majd lassan felállt.

Az ablakhoz lépett, de a fekete autó már nyomtalanul eltűnt a ködben.

A szobában dermedt csend honolt. Ekkor megszörrent a telefon.

- Halló? - szólt bele óvatosan.

- Késtél, Daniel - mondta egy torzított férfihang. - Most már tudják, hogy nálad van a Pandóra.

- Ki maga?

- Nem ez a fontos kérdés. A fontos az, hogy a közeledben valaki elárult téged.

A vonal megszakadt.

Daniel végignézett a szobán. A fiókok feldúlva heverték, de a titkos rekesz érintetlen maradt. Kivette belőle a kis fekete pendrive-ot, amelyen egyetlen szó állt: **PANDÓRA**.

Abban a pillanatban ismét zaj hallatszott. Léptek közeledtek a folyosón.

Daniel leoltotta a villanyt, és hangtalanul az ajtó mellé húzódott. A kilincs lassan lenyomódott.

Valaki be akart jutni.

A férfi visszatartotta a lélegzetét. Tudta, hogy most dől el minden. Ha hibázik, nem lesz második esélye.

Az ajtó résnyire kinyílt, és egy sötét alak lépett be.

Daniel már lendült volna, amikor az idegen halkan megszólalt:

- Ne! Én segíteni jöttem... de nincs sok időnk. Ők már úton vannak.

Daniel döbbenetén nézett rá.

- Kik?

Az idegen válasza csak egyetlen szó volt:

- Pandóra.

6. FEJEZET - PANDÓRA TITKA

Daniel egyetlen pillanatra sem vette le a szemét az ismeretlen férfiről.

- Ki maga? - kérdezte halkan.

- A nevem most nem fontos. Az viszont igen, hogy a pendrive, amelyet a kezében tartasz, emberek százainak életét változtathatja meg.

Daniel elővette a fekete adattárolót.

- Mi van rajta?

- Évek óta gyűjtött bizonyítékok. Politikusok, üzletemberek, bűnszervezetek és korrump hivatlanok titkos kapcsolatai. Ez a teljes Pandóra-aktacsomag. Ezért öltök meg mindenkit, aki közel került hozzá.

Ekkor odakintről fékcsikorgás hallatszott. Több autó állt meg a ház előtt.

- Megtaláltak minket - mondta az idegen.

Daniel tudta, hogy menekülni már nincs értelme. A hátsó kijáraton át elhagyták az épületet, és egy elhagyott raktár felé vették az irányt. Az üldözők lövései a sötétséget hasították.

A raktár tetején Daniel megállt. Elővette a telefonját, és egyetlen gombnyomással elküldte a Pandóra teljes tartalmát több nemzetközi oknyomozó szerkesztőségnek, valamint a rendőrség különleges egységének.

- Most már nem tudják eltüntetni az igazságot - mondta.

Néhány másodperccel később az üldözők körbeverték őket.

A vezető dühösen Danielre nézett.

- Nagy hibát követtél el.

Daniel elmosolyodott.

- Nem. Ti követtétek el, amikor azt hitétek, hogy az igazságot örökre el lehet temetni.

A távolból szírének hangja közeledett. A rendőrség és a különleges egység percekben belül a helyszínre ért. Az üldözők menekülni próbáltak, de már késő volt.

Hetekkel később a Pandóra-ügy bejárta a világot. Sorra indultak az eljárások, magas rangú vezetők mondtak le, és egy nemzetközi bűnszervezet végleg összeomlott.

Daniel egy újság címlapját nézte, majd csendben összehajította.

Tudta, hogy a harc a korrupció ellen soha nem ér véget. De azt is tudta, hogy ezúttal az igazság győzött.

- Szerk. -

KÍSÉRTETKASTÉLY

Amikor divatban jött, hogy az életunt amerikai sznobok elkezdtek kastélyt vásárolni maguknak az örökké ködös, párás Angliában, a *Qeller* házaspár is vásárolt egyet Skóciában távol mindentől, ami a civilizációra emlékeztethette volna őket.

Egy londoni ingatlanközvetítő iroda bonyolította az adásvétellel kapcsolatos jogi ügyleteket, így nem kellett elutazniuk, hogy megtekintsék a vásárlás tényét képező ódon, középkori várkastélyt.

Amikor már az övék volt a kastély, *Mr. Qeller* elutazott, hogy irányítsa a kisebb átalakításokat, felújításokat, melyekre szükség volt ahhoz, a helyhez illő hangulatban tölthessék majd el a közelgő ünnepeket.

Mr. Qeller közel két hetet töltött a helyszínen és egy alapos megfázással, meg egy fényképpel tért vissza, hogy a felesége is megtekinthesse a hőn áhított, még lakhatónak látszó épületet.

Amkor elérkezett a karácsony mindketten elutaztak Skóciába és a helyi szokásnak megfelelően lovasfogattal érkeztek kastélyhoz.

- Szébb, mint a fényképen – lelkesedett *Mrs. Qeller*. - Igazi felüdülés a poros metropoliszhoz képest.

(Az az igazság, hogy a hölgy egy kis sé el volt ragadtatva, ugyanis olvasmányai nagy részét középkori véres drámák. *E. A. Poe* rémregényei és *Shakespeare* víziói határozták meg. Így érthető, hogy számára álmai beteljesülését jelentette az épület.)

A felújítást végző munkások igazán kitétek magukért, hogy lakhatóvá tegyék az épület legalább egy részét, s mivel már nem maradt idejük a befejezésre, nagyon misztikusnak látszott a kastély a lassan vörösbe forduló, lenyugvó nap fényében.

Ott maradtak éjszakára s mint ahogyan az életunt amerikai sznoboknál divatos, külön szobában feküdtek le aludni.

Talán csak ezért történhetett meg, hogy *Mrs. Qeller* sehogyan sem tudott elaludni. Arra számított, hogy majd éjfél tájban, valahol a szoba mélyén tizenkettőt üt egy antik óra, nyikorogni kezd a szüette padló, talán még egy befalazott, esetleg le is fejezett kísértet fog megjelenni neki.

Ez még a legkorabelibb skóciai várkastélynál sem szokott ilyen egyszerűen menni, de *Mrs. Qeller* annyira kívánta a borzongást, hogy a helyi kísértetek nem tudtak ellenállni.

Éjfél tájban megkondult egy antik óra valahol, az egyik felújítatlan szoba mélyén, elütötte a tizenhármát, majd nyikorogni kezdett a szüette fapadló.

Mrs. Qeller azt kapta, amit várt, ezért nem is rémült meg. Csak akkor futott végig hátán a jeges borzongás, amikor valaki lenyomta az ajtó kilincsét.

Az öreg hölgy kiáltani szeretett volna, de csak kétségbeesett sípolásra futotta erejéből. Tudta, hogy a férje a szomszéd szobában már alszik, úgysem ébredne fel az eseményekre.

Csak tehetetlenül feküdt az ágyban és kétségbeesetten figyelte, amint nyikorogva feltárl a szoba ajtaja.

Vakító, kék fény öntötte el a szobát. Az ajtóban egy fiatal áttetsző ruhába öltözött nő állt.

- *Sir Lancaster! Sir Lancaster!* - suttogetta, mintha a lovagot keresné és minduntalan, ha nevét kiejtette, egy lépéssel beljebb ment a szobába.

- Itt vagyok *Gertrúd*. Jöjj! - hangzott fel hirtelen a szoba másik sarkából

Mrs. Qeller odanézett, de a sarokba állított ősi pajzsán kívül semmit sem látott.

Úrrá lett rajta a rettegés. Úgy gondolta, hogy valami nagyon borzalmas dolog történhetett a szobában és a kísértetek minden éjszaka visszajönnek, hogy az oly méltatlanul félbeszakított románcknak hódolhassanak.

Nem tudta, hogyan menekülhetne ki a szobából, mert egyik oldalon a lovag, a másikon pedig a vakítóan kék hölgy állta útját. Ekkor már semmi kedve nem volt tanúja lenni a középkori jelenetnek.

- *Herald!* - ordította torkaszakadtából. - összeszedve minden erejét.

- *Sir Lancaster!* - suttogetta a jelentés.

- *Gertrúd!* - válaszolta a láthatatlan lovag

Mrs. Qeller azonnal rájött, hogy ennek így nincs semmi értelme. Reggelig kiáltozhatnak egymásnak a neveket, akkor sem történne semmi.

Felugrott az ágyából, félrelökte a kék fényű kísértetet és kirohant a kivilágítatlan folyosóra. Felszaladta a lépcsőn és egy hatalmas csattanással eltűnt a semmiben.

Ijedtében rossz irányba szaladt. Azt a részt még nem újították fel. Az a lépcső ahelyett, hogy a harmadik emeletre vezetett volna, néhány fok után megszűnt és *Mrs. Qeller* egy helyrehozhatatlan zuhanással a földszintre került.

Mr. Qeller még az éjszaka leszerelte a kék fóliába burkolt diavetítőt, a korabeli pajzs mögül a kicsiny hangszórót és reggel megvette a vonatjegyet bájos, fiatal barátnőjének, akinek még mindig fájt a térde és rettenetesen káromkodott, majd a legközelebbi faluban bejelentette, hogy a feleségét végzetes baleset érte.

- Archiv -

Illusztráció

A MERÉNYLET

Glisson, a bérnyilkos, unott arccal, fogai között egy megrágott végű fogpiszkálót forgatva hallgatta az előtte felalá sétáló alakot. A férfi bemutatkozott ugyan, de Glisson rögtön el is felejtette, hiszen az ő ügyfelei rendszerint álneveket használtak.

- ... a helyszínt és az időpontot tisztáztuk. Ezekről nem térhet el! Megértette?

Glisson kiköpte szájából a fogpiszkálót, egyenesen a férfi lábai elé.

- Nem szeretem, ha előírják, hogyan végezzem el a megbízatást! - sziszegte dühösen.

- Most mégis így lesz! - válaszolt hajthatatlanul a férfi. - Annyi pénzért, amennyit ezért a munkáért kért, elvárom az engedelmeséget!

Glisson egy órával az akció előtt érkezett. A lakóház egy volt a városban található sok száz körül.

Ahogy belépett a bejárati ajtón, vele szemben lépcsősor meredezett felfelé, mellette lift ásítózott nyitott ajtóval.

Glisson nekilódult a lépcsőfokoknak, mire a tizediken megállt a megadott lakás előtt, addigra már alig kapott levegőt. Egy pillanatra megpihent, aztán erőteljes rúgással beszakította az ajtót. Oda-bent mozdulatlan volt minden. A bútorok, a szőnyegek, a berendezés, izlésről és tisztaságmániáról árulkodtak.

Glisson az ablakhoz lépett, kinézett rajta. A célpont onnan jól látszott. Ekkor, kissé balra, szeme megakadt egy másik épületen. Csodálatos leshelynek látszott.

Szinte végig sem gondolta már rohant is kifelé. Le a lépcsőn, ki a házból. Egyenesen a másik ház felé...

John Harvey idegesen toporgott a járda szélén. Tudta, egy óra múlva eldől minden. A sorsa, a karrierje, az élete. Egy rossz döntésével több milliós kárt okozott a cégének, melyet ugyan 2-3 hét alatt szépen elkozmetikázhatott volna, csak-hogy nem maradt annyi ideje. Robert Dawkins, a főnök jobbkeze, másnap reggel revíziót tart az ő osztályán és akkor mindennek vége. Feltéve, ha...

A limuzin ekkor tűnt fel a sarokon. Dawkins érkezett. Az autó megállt, a sofőr kinyitott az ajtót, és egy magas, szikár férfi szállt ki a kocsiból.

- Minden rendben,

John? - fordult

Harvey felé, aki a neve hallatán össze-rezzent.

- Igen, uram, mindent előkészítettem. Az újságírók itt vannak, tv-sek pár perce érkeztek.

- Akkor siessünk!

Kis liget előtt csődület fogata őket.

Elkattant néhány vaku, és mielőtt elindult volna kérdések áradata, Dawkins felfemelte a kezét:

- Egy kis figyelmet kérek... Köszönöm! Nagy nap ez mai, a városnak, és a cégemnek. Itt, előttünk fog megépülni az ország legnagyobb szupermarketje, amely kis túlzással, a világ közepe lesz a városban élőknek. De hogy ez megvalósulhasson, van még egy picit akadály. Mi most azért jöttünk itt össze, hogy ez eltüntessük innen... John, ha megkérhetem...

Harvey Dawkins elé tette a dobost. Kihúzott antenna áll ki belőle, amely összeköttetést biztosított egy gigantikus erővel. Dawkins a piros gombra tette az ujját. Harvey behunyta a szemét, mert tudta, eljött a várva várt pillanat...

Glisson teljes erejéből futott felelé a lépcsőn. Mikor úgy érezte, elég magasan jár már, találomra belépett az egyik lakásba.

Az üres falak ridegen néztek vissza rá és a lakatlanság egy pillanatra meglepte. De csak egy pillanatra.

Az ablakhoz sétált, majd elégedetten elmosolyodott. Az érzékei most sem hagyták cserben, a megfelelő helyre vezérelték. Lent Dawkins éppen akkor érkezett meg azzal a kis mitugrásszal, aki őt felbérelte. Tehát még nem késett el.

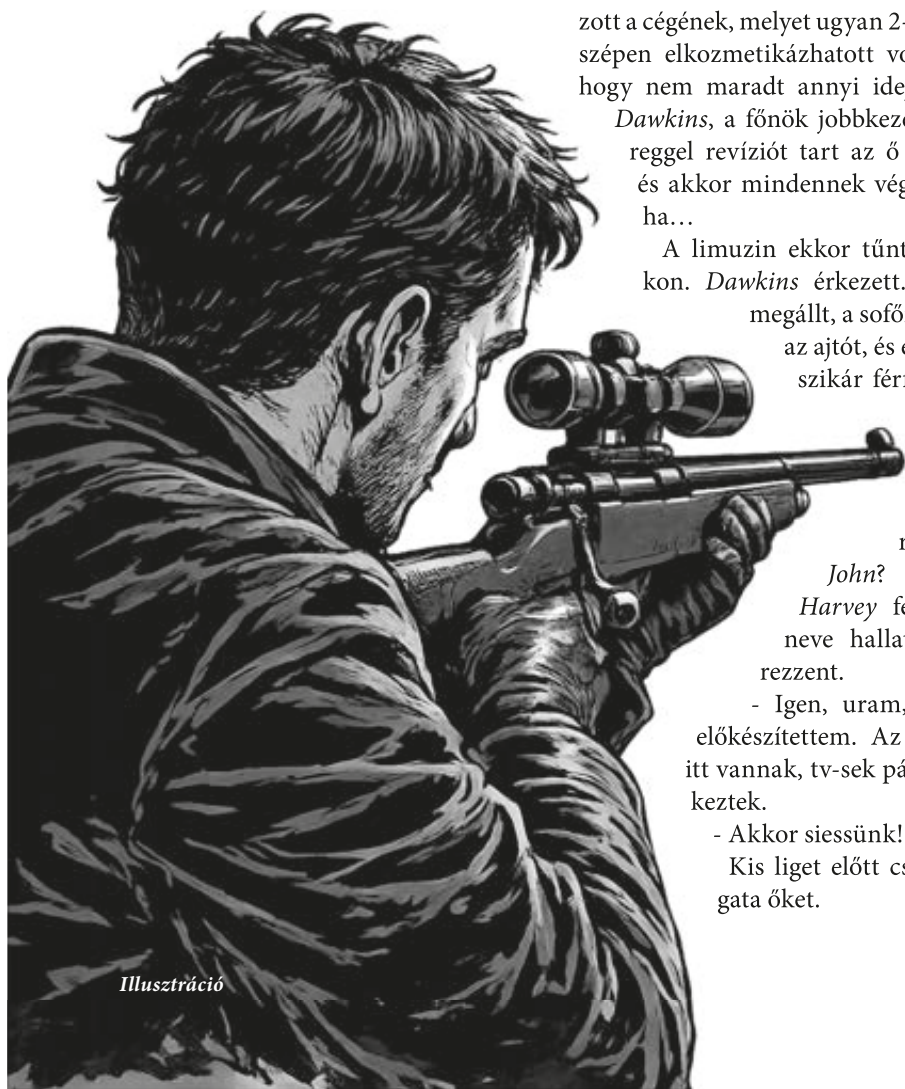
Minden sietség nélkül elővette a táskából fegyvere darabjait, majd gyakorlott mozdulatokkal összeszerelte. A csőbe csak egy töltényt tolt bele, ennyinek elégnek kell lennie.

A fegyvert célzásra emelte amikor Dawkins megnyomta a piros gombot, egy tized másodperccel később meghúzta a ravaszt.

Elhibázta. Nem kalkulálta a tervbe, hogy a ház megremeg a megadott időben. A robbanás hangját hallva, és ahogy kicsúszott a lába alól a talaj, abból rájött, valami baj történt.

De már soha nem tudhatta meg, hol hibázott. A felrobbantott, többemeletes ház helyén felépült szupermarket lett az ő emlékműve.

- Archiv.-

Illusztráció

A KÖD MÖGÖTT

1. FEJEZET - AZ ELTŰNT IGAZSÁG

2024 októberének végén sűrű köd borította a Dunántúl egyik csendes kisvárosát. A főtéren álló platánfák levelei már rozsdabarnára színeződtek, a járdákon csak néhány siető ember haladt. Minden olyan volt, mint bármelyik másik őszi hétfőn - egészen addig, amíg a rendőrség bejelentést nem kapott. Egy negyvenhárom éves nő holttestére bukkantak egy

régi, elhagyott téglagyár közelében.

A nő neve Kovács Júlia volt.

Első látásra balesetnek tűnt, de valami nem illett a képbe.

A nyomozást Farkas Bálint alezredes vezette, aki húsz év szolgálat után már tudta: a gyilkos legtöbbször nem idegen, hanem valaki, aki közel állt az áldozathoz.

A boncolás kimutatta, hogy Júliát nem ott ölték meg, ahol megtalálták. A testet később szállították oda.

Közben a város másik végén egy férfi némán ült a nappalijában.

Nagy Dániel.

Negyvenöt éves vállalkozó és Júlia egykori szerelme.

Kapcsolatuk húsz évvel korábban kezdődött. Fiatalok voltak, tele tervekkel, de az élet más irányba sodorta őket. Júlia férjhez ment, Dániel pedig külföldre költözött.

Két éve azonban újra találkoztak.

A régi szerelem pillanatok alatt fellángolt.

Illusztráció

Titokban találkoztak.
Mindketten tudták, hogy veszélyes játkot játszanak.

Júlia néhány nappal a halála előtt ezt írta egy papírlapra:

- Ha velem történik valami, ne higgyetek annak, amit mondanak...

A papírt senki sem találta meg.

Csak egyetlen ember.

A gyilkos.

Farkas Bálint másnap reggel újra átnézte Júlia telefonjának adatait. Az utolsó napokban több hívást is váltott egy ismeretlen, feltöltőkártyás számmal. A hívások rövidek voltak, de szinte mindig késő este történtek.

- Valaki nagyon nem akarta, hogy nyoma maradjon - jegyezte meg csendesen.

A nyomozás során hamar kiderült, hogy Júlia házassága már évek óta válságban volt. Férje, László egyre többet ivott, és a környezetük szerint gyakoriak voltak a veszekedések. Ugyanakkor senki sem tudott arról, hogy Júliának újra kapcsolata lett volna.

Dániel azonban egyre nyugtalanabb lett.

A lakása egyik fiókjában egy régi fényképet őrzött. A képen ő és Júlia mosolyogtak a Balaton partján, húsz évvel korábban. A hátoldalra Júlia ezt írta:

„Bármilyen történjen is, egyszer még egymáséi leszünk.”

Dániel tudta, hogy ez az álom már soha nem valósulhat meg.

Aznap este megszólalt a telefonja.

- Ne keressen tovább semmit! - mondta egy torzított hang.

- Ki maga?

A vonal megszakadt.

Másnap Dániel autójának szélvédőjén egy boríték várta.

Egyetlen fénykép volt benne.

Ő és Júlia.

Valaki titokban lefotózta őket néhány nappal a nő halála előtt.

A kép hátoldalán csak három szó állt:

„Te következél. Hallgass.”

Dániel először a rendőrségre akart menni, de valami visszatartotta. Úgy érezte, ha valaki ennyire közel jutott hozzá, akkor a gyilkos nem egy idegen.

Hanem valaki, akit jól ismert.

Miközben a város fölött ismét leszállt a köd, Farkas Bálint egy újabb bizonyítékot kapott a laborból.

Júlia kabátján egy apró, különleges festékszemszt találtak. Olyat, amelyet Magyarországon csak néhány ipari üzemben használtak. A nyomozó ekkor még nem tudta, hogy ez az apró szemcsé vezetői majd el a gyilkoshoz és ahhoz a titokhoz, amelyet valaki húsz éve mindenáron el akart temetni.

Farkas Bálint alezredes a laboreredményt nézegette. A különleges festékszemszt egy közeli fémmegmunkáló üzemben használták, amely évekkel korábban csődbe ment. Az épület azóta elhagyatottan állt.

A nyomozók átkutatták a gyárat.

A poros csarnok egyik sarkában vérszempontokat találtak, amelyeket valaki ugyan megpróbált eltüntetni, de a korszerű vizsgálatok felfedték őket.

A helyszínen előkerült egy női fülbevaló is.

Dániel azonnal felismerte.

- Ez Júliáé volt... tavaly karácsonyra vettem neki - mondta megtörtén.

Ezzel egy időben újabb fordulat következett.

A rendőrséghez névtelen boríték érkezett. Egy pendrive volt benne.

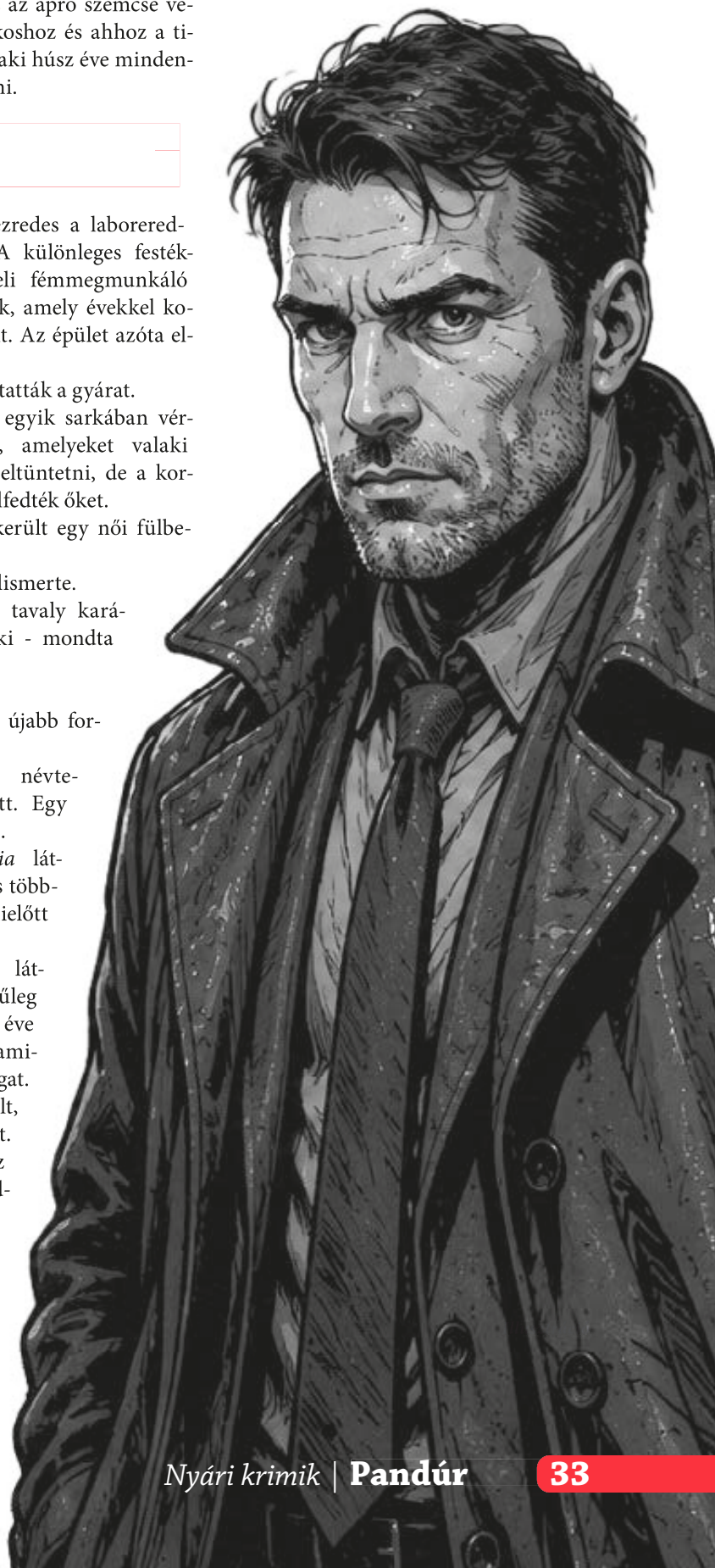
A felvételen Júlia látszott. Ideges volt, és többször hátranézett, mielőtt megszólalt.

- Ha ezt valaki látja, akkor valószínűleg már nem élek. Húsz éve történt valami, amiről mindenki hallgat. Egy ember meghalt, de nem baleset volt. Valaki eltussolta az ügyet. Én megtudtam az igazságot... és ezért most engem is el akarnak hallgattatni.

A videó hirtelen megszakadt.

A nyomozók döbbenet néztek egymásra.

Ekkor Farkas Bálint rájött, hogy ez már nem csupán egy féltékenységi gyilkosság.

Valaki egy régi bűntényt próbált örökre eltemetni.

Aznap este *Dániel* úgy döntött, egyedül megy el a régi gyárhoz. Úgy érezte, ott még találhat valamit, ami segít megérteni *Júlia* halálát.

A csarnokban síri csend fogadta.

Ahogy a zseblámpa fényével körbevilágított, halkan megcsikordult mögötte egy vasajtó.

Lassan megfordult.

A sötétben egy férfi alakja bontakozott ki.

- Nem kellett volna idejönnöd... - mondta mély, nyugodt hangon.

A következő pillanatban eldőrdült egy lövés.

4. FEJEZET - A LÖVÉS VISSZHANGJA

A lövés fülsiketítő robaja végigsöpört a kihalt gyárpületen.

Dániel ösztönösen a földre vetette magát. A golyó a mögötte álló betonpillérbe csapódott. A por beterítette a levegőt, néhány rozsdás fémdarab csörömpölve zuhant a padlóra.

A sötét alak azonnal menekülni kezdett.

Dániel utánairamodott, de a férfi jól ismerte az épületet. Mire kiért az udvarra, csak egy fekete terepjáró hátsó lámpái villantak fel a ködben, majd eltűntek az országút irányába.

A földön azonban maradt valami.

Egy kulcscsomó.

Rajta egy kopott, rézből készült biléta, amelyen mindössze ennyi állt:

17-es raktár.

Farkas Bálint azonnal a helyszínre szetett.

- Ez már nem figyelmeztetés volt - mondta komoran. - Valaki meg akarta ölni.

A nyomozók átvizsgálták a 17-es raktárt. Az egyik rozsdás fémszekrény mögött egy régi iratdobozra bukkantak.

A dobozban húsz évvel korábbi dokumentumok, fényképek és egy megsárgult napló feküdt.

A napló első oldalán ez állt:

„Ha valaki ezt olvassa, akkor végre eljött az idő, hogy kiderüljön az igazság.”

A bejegyzésekből lassan kirajzolódott egy régi történet.

Egy fiatal munkás meghalt az üzemben. A hivatalos jelentés szerint baleset történt, de a napló szerint négy ember tudta, hogy a férfit meglökték, mert rájött egy nagy értékű csalásra és lopássorozatra.

Júlia évekkel később véletlenül jutott hozzá ezekhez a feljegyzésekhez.

Attól a naptól kezdve veszélyben élt.

Farkas Bálint ekkor már tudta: a gyilkos nemcsak a jelen, hanem a múlt bűneit is őrizte és még mindig szabadlábon volt.

Aznap éjjel valaki betört a rendőrség bizonyítékraktárába.

Reggelre a napló nyomtalanul eltűnt, csak egyetlen lap maradt utána.

Illusztráció

Rajta kézzel írva egy mondat:
„Az igazság néha veszélyesebb, mint ma-
ga a hazugság.”

5. FEJEZET – AZ UTOLSÓ TANÚ

A rendőrségen kitört a pánik. A bizonyítékraktárból eltűnt napló azt jelentette, hogy a gyilkosnak vagy beépített embere van, vagy pontosan ismeri a rendőrség működését.

Farkas Bálint azonban észrevett valamit.

A betörő sietett.

A szekrény alatt egy apró papírfecni maradt. Egy régi cím és egy név szerepelt rajta:

Varga István.

A nyomozás során kiderült, hogy *Varga István* volt az a biztonsági őr, aki húsz évvel korábban szolgálatban volt a gyárban a halálos éjszakán.

Mindenki úgy tudta, évekkel ezelőtt külföldre költözött, de nem.

Egy eldugott baranyai faluban élt viszszavonultan, új néven.

Farkas és Dániel együtt keresték fel.

Az idős férfi sokáig hallgatott, majd remegő kézzel elővett egy megsárgult borítékot.

- Egész életemben féltem - mondta. - Láttam, mi történt azon az éjszakán. Nem baleset volt. Megölték azt a fiatal embert. A tettesek pedig azt hitték, a titok örökre velük marad.

A borítékban fényképek voltak.

Az egyik képen tisztán látszott az a négy férfi, akik a holttest mellett álltak.

Az egyik arcot *Dániel* azonnal felismerte.

- Ez lehetetlen... - suttogta.

A képen nem egy idegen volt, hanem a város egyik legtekintélyesebb vállalkozója, akit mindenki becsült, és aki évek óta jótékonykodásáról volt ismert.

Júlia is ezért halt meg.

Felismerte őt.

Mielőtt azonban *Varga István* hivatalos vallomást tehetett volna, az udvarról motorzúgás hallatszott.

Egy fekete motor fékezett a ház előtt.

Két lövés dördült.

Az idős férfi összerogyott.

A támadó néhány másodperc alatt eltűnt.

Varga István utolsó erejével megragadta *Farkas* kezét.

- A... pincében... a fal mögött...

Ennyit tudott még kimondani.

A következő pillanatban örökre lehunyta a szemét.

Farkas és Dániel egymásra néztek.

Illusztráció

Tudták, hogy a gyilkos ismét egy lépéssel előttük jár, de azt is, hogy *Varga* utolsó szavai talán elvezetnek a döntő bizonyítékhoz.

6. FEJEZET – A FAL MÖGÖTT

Farkas Bálint és *Dániel* azonnal lementek a ház pincéjébe.

A dohos levegőben régi bútorok, rozsdás szerszámok és poros ládák sorakoztak.

A pince hátsó falán egy rész feltűnően újabb vakolatot kapott.

Néhány kalapácsütés után a vakolat megrepedt. A fal mögött egy vízhatlan fémdobozt találtak. A dobozban régi fényképek, eredeti gyári iratok és egy magnókazetta lapult.

A rendőrségi laborban sikerült lejátszani a felvételt.

Az évtizedekkel korábbi hang recsegett, de érthető volt.

- Ha ezt valaki hallja, akkor valószínűleg már nem élek. A nevem *Varga István*. Tanúja voltam annak, hogy a gyárban nem baleset történt. A fiatal munkást azért ölték meg, mert leleplezte a vezetők pénzmosását és a hamis számlákat.

Illusztráció

Négyen voltak. Ketten már meghaltak. Egy külföldre menekült. A negyedik ma is a város egyik legbefolyásosabb embere...

A felvétel végén elhangzott egy név. Mindenki megdöbben.

A város köztisztviselőiben álló üzletemberek volt a gyilkosság kitermelője.

Júlia hónapokkal korábban véletlenül hozzájutott ugyanazokhoz az iratokhoz, amelyeket most a rendőrség is megtalált.

Ezért kellett meghalnia.

Farkas Bálint még aznap este elfogatóparancsot kért, ám mire embereivel megérkezett a férfi villájához, az már üres volt.

Az asztalon csak egyetlen boríték feküdt.

Benne egy rövid üzenet:

„Késtem. Aki ismeri az igazságot, annak nincs maradása ebben a városban.”

A hátsó garázsajtó nyitva állt.

A biztonsági kamerák felvételein egy fekete terepjáró látszott, amint nagy sebességgel elhagyja a birtokot.

Dániel öklöbe szorította a kezét.

- Nem menekülhet el örökre.

Farkas bólintott.

- Nem. Mert most már nemcsak gyánunk van, hanem bizonyítékunk is és megkezdődött az országos hajtvadászat.

7. FEJEZET – AZ UTOLSÓ HAJLSZA

Az országos körözés híre órák alatt bejárta a sajtót. A fekete terepjárót több helyen is látták, de mire a rendőrök odaértek, a menekülő mindig eltűnt.

Farkas Bálintnak azonban volt egy sejtése.

- Nem külföldre akar szökni - mondta. - Hanem oda, ahol minden elkezdődött.

Még aznap este a régi téglagyárhoz indultak.

A köd ismét vastag takaróként borult a tájra. A reflektorok fénye alig hatolt át rajta.

A csarnok közepén ott állt a fekete terepjáró.

Az ajtaja nyitva volt.

Dániel előresietett.

- Ne! - kiáltotta utána Farkas.

Abban a pillanatban egy lövés dördült.

A golyó Dániel vállát érte. A férfi a földre zuhant, de még eszméleténél volt.

A sötétből előlépett a menekülő.

Arcán nem látszott félelem.

Csak fáradtság.

- Húsz éve próbálom eltemetni ezt az egészet - mondta halkán. - Egyetlen rossz döntés volt... aztán minden újabb hazugságot szült.

- Júliának nem kellett volna meghalnia

- felelte Farkas.

Illusztráció

- Tudom... de már túl sokat tudott.
A férfi lassan felemelte a fegyverét.
A rendőrök körbevették.
- Dobja el! - kiáltotta *Farkas*.
Néhány hosszú másodpercig senki sem mozdult.
Végül a férfi keserűen elmosolyodott.
Lassan letette a fegyvert.
- Vége van...
A bilincs kattant a csuklóján.
Amikor elvezették, még egyszer visszaneézett a gyárépületre.
- Az igazság mindig utat talál - mondta.

Dánielt kórházba szállították. A golyó nem sértett életfontosságú szervet, így az orvosok szerint teljesen fel fog épülni.
Néhány nappal később a város főterén már mindenki ugyanarról beszélt.
A húsz éve eltussolt gyilkosság végre napvilágra került és *Júlia* neve végre nem áldozatként, hanem bátor emberként maradt meg azok emlékezetében.

8. FEJEZET - A KÖD FELSZÁLL

Fél év telt el.

A bíróság tárgyalótermében siri csend uralkodott, amikor a vádlott felállt az utolsó szó jogán. Arca megöregedett, tekintetéből eltűnt az a magabiztosság, amely hosszú éveken át érinthetetlennek mutatta.
- Egy hazugságot akartam megvédeni - mondta halkán. - Azt hittem, ha elég sokáig hallgatok, minden feledésbe merül. Tévedtem.

A bizonyítékok egyértelműek voltak: a húsz évvel korábbi gyilkosság eltussolása, Júlia meggyilkolása, a tanú megölése és a bizonyítékok eltüntetésének kísérlete.

Az ítélet életfogytiglani szabadságvesztés lett.

Amikor a bíró kimondta az ítéletet, *Dániel* lehunyta a szemét. Nem érzett örömet. Csak csendet.

Néhány nappal később egy szál fehér rózsával érkezett *Júlia* sírjához.

A temetőben enyhe szél mozgatta a fák ágait. A ködnek, amely hónapokon át beborította a várost, nyoma sem volt.

Dániel letette a virágot.

- Megígértem, hogy egyszer kiderül az igazság - suttogetta. - Későn... de sikerült.

Sokáig állt némán.

Eszébe jutott az első találkozásuk, a Balaton partján töltött nyár, az első csók, a hosszú külön töltött évek és az a rövid idő, amikor a sors még egyszer összehozta őket.

Rájött, hogy a szerelem nem attól örök, hogy együtt öregszenek meg.

Hanem attól, hogy soha nem múlik el teljesen.

Ahogy elindult kifelé a temetőből, a nap sugarai áttörtek a felhők között.

Farkas Bálint utolérte.

- Most mihez kezdesz?

Dániel halványan elmosolyodott.

- Élek. *Júlia* ezt akarta volna.

A két férfi némán sétált tovább.

A város lassan visszatért a megszokott életéhez, de akik ismerték a történetet, tudták, hogy az igazság néha évtizedekig várat magára.

Mégis eljön a pillanat, amikor a köd felszáll.

És csak az marad, amit sem idő, sem hazugság nem tud eltemetni.

- Szerk.-

PIPÁS PISTA

A MAGYAR TANYAVILÁG LEGHÍRHEDTEBB BÜNÜGYE

Pipás Pista a magyar kriminalisztika egyik legismertebb és legréjtélyesebb alakja. Története a két világháború közötti dél-alföldi tanyavilágban játszódik, ahol a szegénység, az elszigeteltség és a családon belüli erőszak mindennapos volt. Az élete köré az évtizedek során számos legenda épült, ezért fontos elkülöníteni a bizonyított tényeket a későbbi történetektől.

Pipás Pista eredeti neve *Földi Viktória* volt, később férje

után *Rieger Pálné*. Az 1880-as évek közepén született. Gyermekkora rendkívüli nyomorban telt. Már fiatalon pásztorként és cselédként dolgozott, írni-olvasni nem tanult meg. Saját vallomása szerint fiatal lányként többször bántalmazták és megerőszakolták, később egy nála jóval idősebb férfihoz adták feleségül. A házassága boldogtalan volt, férje is bántalmazta.

Férje halála után férfiruhát kezdett viselni. Nadrágban járt, pipázott, férfimunkákat végzett, ezért ragadt rá a *Pipás Pista* név. A környéken sokan egyszerűen férfiként ismerték, és csak letartóztatásakor derült ki több ember számára, hogy biológiailag nő. A korabeli tanyavilágban kivételes fizikai erejéről és kemény természetéről volt ismert.

A legismertebb történetek szerint olyan asszonyok keresték fel, akik kegyetlen, alkoholistá férjüktől akartak megszabadulni. A gyilkosságokat gyakran öngyilkosságnak próbálták álcázni: az áldozatokat felakasztották, hogy úgy tűnjön, saját magukkal végeztek. Ez hosszú ideig sikerült is, mert a tanyavilágban ritkán folyt alapos nyomozás.

A nyomozás végül egy tanúvallomás és a régi ügyek újravizsgálata után indult meg. A rendőrök több korábbi, gyanús halálesetet is elővettek. Bár a néphagyomány hét vagy még több gyilkosságot tulajdonít *Pipás Pistának*, a bíróságon végül *két*

emberölést sikerült kétséget kizáróan bizonyítani. A többi esetet történészek ma is vitatják.

Az 1932-ben lezajlott per óriási sajtóérdeklődést váltott ki. Nemcsak a gyilkosságok miatt, hanem azért is, mert egy férfiruhában élő nő állt a vádlottak padján. A korabeli újságok sokszor eltúlozták a történetet, ami tovább növelte a legendáját.

Halálával kapcsolatban máig élnek tévhitek. Sokáig azt írták, hogy 1933-ban kivégezték. A történészek kutatásai szerint azonban halálos ítéletét *kegyelemre változtatták*, és végül börtönben halt meg 1940-ben. Ez ma a leginkább elfogadott álláspont.

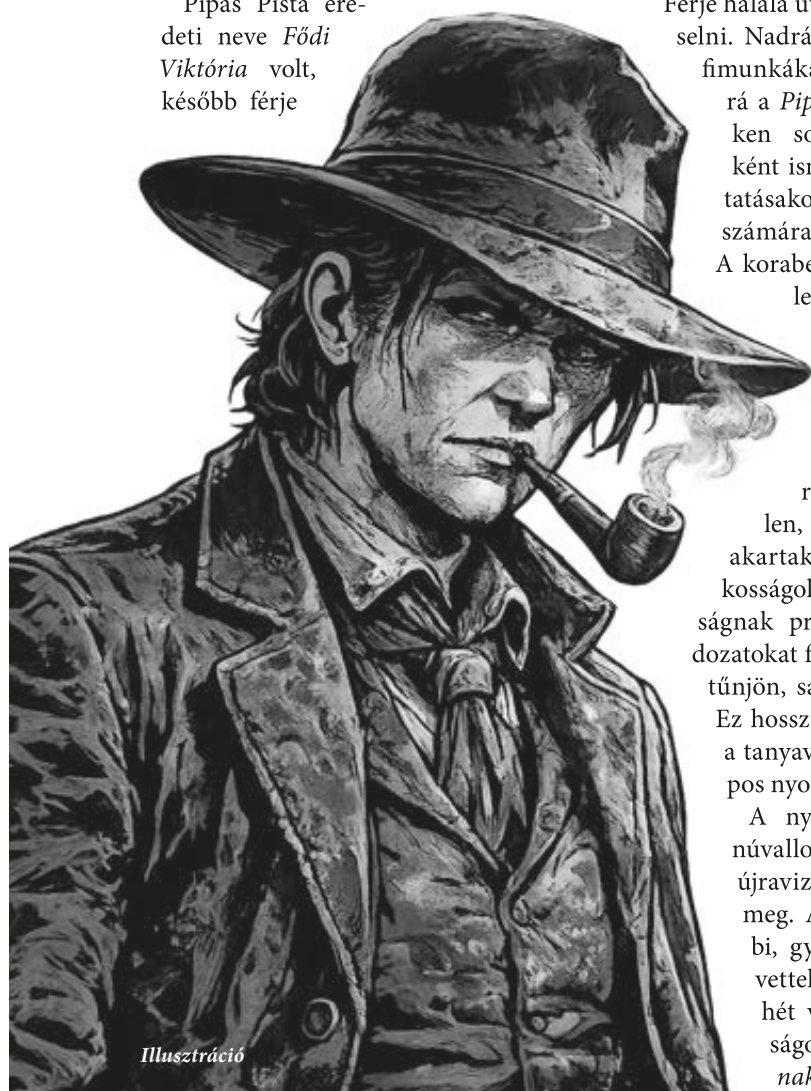
Pipás Pista alakja mára a magyar bűnügyi történelem egyik legismertebb legendájává vált. Egyszerre tekintenek rá kegyetlen gyilkosként, a tanyavilág sajátos igazságszótójaként és olyan emberként, akinek életét a nyomor, az erőszak és a kirekesztettség formálta. A valóság és a legenda azonban máig összefonódik, ezért a történészek folyamatosan vizsgálják az ügy

LÁSSUK A PIPÁS PISTA TÖRTÉNETÉT

1. FEJEZET – A HALÁL ÁRNYÉKÁBAN

Az 1920-as évek végén a Szeged környéki tanyavilágban különös csend uralkodott. A homokos földutakon lovaskocsik zörögtek, a szél végigsöpört az akácfák között, a tanyák pedig kilométerekre feküdtek egymástól. Ha valaki segítségért kiáltott, gyakran senki sem hallotta.

Ebben a világban a családon belüli erőszakot sokan a magánélet részének tekintették.

Illusztráció

Illusztráció

Illusztráció

Nem volt ritka, hogy egy férj rendszeresen verte a feleségét, elitta a család minden pénzét, és rettegésben tartotta az egész házat.

Ilyenkor suttogva hangzott el egy név:

- *Pipás Pista...*

Senki sem tudta pontosan, ki is ő. Fér-firuhában járt, széles karimájú kalapot viselt, pipázott, keményen dolgozott, és ritkán mosolygott. Mély hangon beszélt, ezért sok idegen férfinak hitte.

A legenda szerint, ha egy asszony már nem látott más kiutat, felkereste *Pipás Pistát*. A találkozók mindig titokban történtek: éjszaka, egy elhagyott dűlőúton vagy egy magányos tanyán.

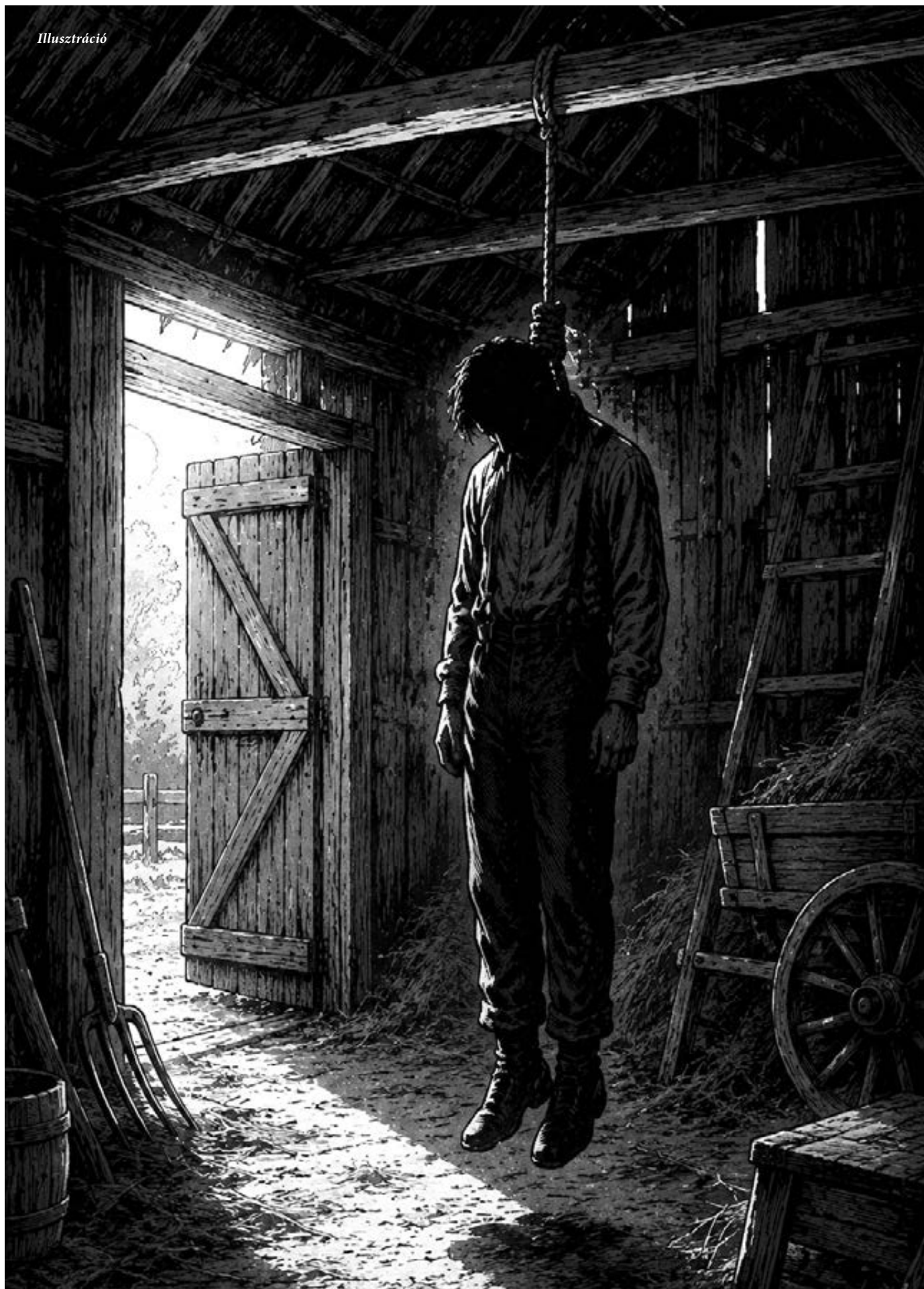
A megbeszélés egyszerű volt.

- *Meg kell szabadulnom tőle.*

Pipás Pista nem kérdezett sokat. Azt akarta tudni, biztos-e a döntés. Ha igen, megszületett az alku.

A gyilkosságokat úgy tervezték meg, hogy öngyilkosságnak tűnjenek.

Illusztráció

Az áldozatokat felakasztották egy gerendára vagy fára, így a falubeliek és a hatóságok sokáig valóban azt hitték, saját kezükkel vetettek véget életüknek.

Éveken át senki sem sejtette, hogy ezek között a halálesetek között lehetnek megrendezett gyilkosságok is.

Csak hogy minden büntett után marad egy apró nyom.

És egyszer valaki beszélni kezdett...

2. FEJEZET – AZ ELSŐ LELEPLEZETT GYILKOSSÁG

A tanyavilágban mindenki ismert mindenkit, mégis sok titok maradt rejtve. Az egyik leggyakrabban emlegetett történet egy gazdáról szólt, akit a környéken erőszakos, iszákos emberként tartottak számon. A felesége éveken át tűrte a veréseket és a megaláztatásokat.

Egy napon az asszony felkereste *Pipás Pistát*.

A találkozó rövid volt. A nő azt állította, hogy férje pokollá tette az életét. *Pipás Pista* meghallgatta, majd megígérte, hogy segít. A legenda szerint ezért pénzt vagy természetbeni fizetséget is kapott.

Néhány nappal később a férfit holtan találták a pajta gerendájáról lelógva. A helyszín első pillantásra öngyilkosságnak tűnt. A falubeliek sajnálkoztak ugyan, de sokan csak ennyit mondtak:

– „Véget vetett az életének.”

Az ügyet lezárták.

Évekkel később azonban váratlan fordulat következett. Egy korábbi résztvevő vallomást tett a csendőrségen. Elmondta, hogy a férfit nem önkézzével halt meg: *Pipás Pista* és segítője megfojtották, majd felakasztották, hogy a haláleset öngyilkosságnak látszódjon.

A nyomozók újra megvizsgálták a régi ügyeket. Ahogy egyre több tanút hallgattak ki, kirajzolódott egy hátborzongató minta: több, korábban öngyilkosságnak hitt haláleset körül ugyanazok a nevek bukkantak fel.

Ez vezetett el *Pipás Pista* letartóztatásához.

A kihallgatások során nyugodtan viselkedett. Nem tört meg könnyen, és sok kérdésre kitérően válaszolt. A csendőrök azonban egyre több bizonyítékot és tanúvallomást gyűjtöttek össze.

Hamarosan világossá vált, hogy az ügy jóval nagyobb lehet annál, mint amit eleinte bárki gondolt.

A sajtó is felfigyelt a történetre, és hamarosan az egész ország *Pipás Pistáról* beszélt.

3. FEJEZET – A CSENDŐRÖK NYOMÁBAN

1932 elején a nyomozás már teljes erővel folyt. A Szeged környéki tanyákon egymás után jelentek meg a csendőrök. Újra elővették az évekkorábbi halálesetek iratait, és sorra hallgatták ki az özvegyeket, szomszédokat, rokonokat és egykori napszámosokat.

Kezdetben mindenki hallgatott.

A tanyavilág íratlan törvénye szerint nem volt tanácsos a hatóságoknak beszélni. Az emberek féltek a megtorlástól, és attól is, hogy régi sebeket tépnek fel.

Aztán egy tanú megtörte a csendet.

Elmondta, hogy az egyik „öngyilkosság” éjszakáján két alakot látott a tanya körül. Egyikük magas volt, kalapot viselt, és állandóan pipázott. A leírás egyértelműen *Pipás Pistára* illett.

A nyomozók egyre több hasonló vallomást kaptak. Többen azt állították, hogy *Pipás Pistát* olyan asszonyok keresték fel, akik kétségbeesetten próbáltak megszabadulni erőszakos férjüktől. A történetek részletei különböztek, de a minta ugyanaz volt.

Illusztráció

Amikor végül őrizetbe vették *Pipás Pistát*, sok csendőr meglepődött. A férfiruhában járó, kemény tekintetű emberről a vizsgálat során kiderült, hogy biológiaiailag nő.

A hír futótűzként terjedt.

A korabeli újságok szenzációként tállták az esetet. Címeik nemcsak a gyilkosságokról szóltak, hanem arról is, hogy a rettegett *Pipás Pista* valójában nő volt. Ez még inkább hozzájárult ahhoz, hogy legendává váljon. A kihallgatások hosszú órákon át tartottak. *Pipás Pista* hol tagadt, hol ellentmondásos válaszokat adott. A csendőrök azonban már nem csupán a szavaira támaszkodtak: tanúvallomások,

régi jegyzőkönyvek és a helyszínek újravizsgálása is erősítette a gyanút.

Végül vádat emeltek ellene.

Az egész ország a tárgyalást várta. Vajon valóban ő ölte meg azokat az embereket? Hány áldozata volt valójában? És milyen ítéletet hoz majd a bíróság?

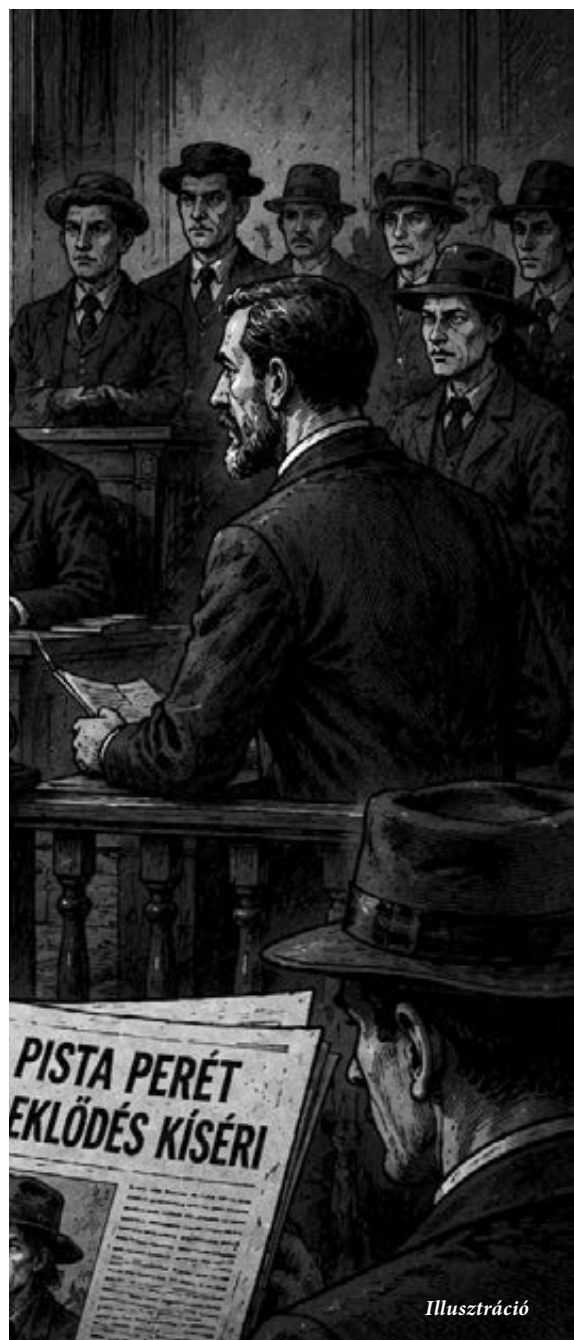
4. FEJEZET – A TÁRGYALÁS

1932 tavaszán a bíróság épülete zsúfolásig megtelt. Nemcsak újságírók és jogászok érkeztek, hanem kíváncsiskodók is, akik saját szemükkel akarták látni azt az embert, akiről hónapok óta az egész ország beszélt.

Amikor *Pipás Pistát* a tárgyalóterembe vezették, halk moraj futott végig a termen. Férfiruhát már nem viselhetett, de arcvonásai, határozott testtartása és kemény tekintete továbbra is rendkívüli benyomást keltett.

Az ügyész részletesen ismertette a vádat. Azt állította, hogy *Pipás Pista* pénzért vállalta olyan férfiak megölését, akiktől a feleségük meg akart szabadulni. A gyilkosságokat öngyilkosságnak álcázták, hogy elkerüljék a gyanút.

Ezután egymás után léptek a tanúk a bíró elé. Volt, aki arról beszélt, hogy látta *Pipás Pistát* a gyilkosság estéjén a tanya közelében.

Illusztráció

Mások azt vallották, hogy az özvegyek már korábban is hangoztatták: „bárcsak meghalna a férjem”. Akadt olyan tanú is, aki azt állította, hogy hallott a *Pipás Pistának* adott fizetéséről.

A védelem ugyanakkor arra hívta fel a figyelmet, hogy több vallomás évekkal az események után született, és sok részlet emlékezetből származott. A védő szerint nem minden állítás volt teljes bizonyossággal igazolható.

A tárgyalás során *Pipás Pista* több kérdésre röviden válaszolt. Egyes vádak tagadott, máskor kitérő feleleteket adott. A bíróságnak többször is figyelmeztette, hogy pontosabban válaszoljon.

A bíróság végül arra a következtetésre jutott, hogy *két emberölés esetében elegendő bizonyíték áll rendelkezésre a bűnösség megállapításához*. A szóbeszédben szereplő további áldozatokat azonban nem sikerült kétséget kizáróan bizonyítani.

Amikor az ítélet elhangzott, a tárgyalóteremben teljes csend lett.

A bíróság *halálra ítélte Pipás Pistát*.

Az ügy azonban ezzel még nem ért véget. A halálos ítéletet később *kegyelemből életfogytiglani fegyházbüntetésre változtatták*, így a kivégzésre nem került sor. *Pipás Pista* végül 1940-ben, a börtönben halt meg.

A per lezárult, de a történet nem. A sajtó, az írók és a történészek évtizedeken át újra és újra feldolgozták az esetet. A valóság és a legenda összefonódott, ezért ma sem könnyű minden részletet biztosan rekonstruálni.

5. FEJEZET – A LEGENDA SZÜLETÉSE

A tárgyalás után a dél-alföldi tanyavilág már nem volt ugyanaz. Az emberek a kocsmákban, a piacokon és a vasárnapi misék után is egyetlen témáról beszéltek: *Pipás Pistáról*.

Voltak, akik könyörtelen bérnyilkosnak tartották.

Mások úgy vélték, hogy azoknak az asszonyoknak segített, akik akkoriban szinte semmilyen törvényes lehetőséget nem kaptak arra, hogy megszabaduljanak az őket éveken át bántalmazó férjüktől. Ez természetesen nem tette jogossá a gyilkosságokat, de jól mutatta, milyen

kilátástalan helyzetben éltek sokan a korabeli tanyavilágban.

A perben szereplő özvegyek közül többen börtönbüntetést kaptak, mások ellen a bizonyítékok hiánya miatt nem tudtak súlyosabb ítéletet hozni. A családok szét hullottak, a gyerekek közül sokan rokonokhoz kerültek vagy cselédnek álltak.

Az újságok hosszú időn át foglalkoztak az ügygel. A történetet gyakran kiszínezték: egyes cikkek szerint *Pipás Pistának* hét, mások szerint még ennél is több áldozata volt. A történészek azonban ma úgy vélik, hogy *csak két emberölést sikerült a bíróság előtt kétséget kizáróan bizonyítani*. A többi esetre nincs elég hiteles bizonyíték.

A legenda azonban erősebbnek bizonyult a tényeknél.

Évtizedekkel később könyvek, színdarabok és dokumentumfilmek is feldolgozták az esetet. *Pipás Pista* alakja a magyar bűnügyi történelem egyik legismertebb figurájává vált, de a történet valójában nemcsak egy emberről szól.

Szól a szegénységről, a tanyavilág elszigeteltségéről, a családon belüli erőszakról, a korabeli igazságszolgáltatás korlátairól és arról, hogyan születnek legendák valódi bűnügyekből.

Ma, közel egy évszázaddal később is akadnak kutatók, akik újra átnézik a per iratait, tanúvallomásait és korabeli újság-cikkeit. Minden új kutatás közelebb vihet a valósághoz, de valószínű, hogy *Pipás Pista* történetének minden részlete már soha nem lesz teljes bizonyossággal megismerhető. Ez az ügy máig a magyar kriminalisztika egyik legkülönösebb és legtöbbet vitatott esete.

- Szerk. -

KÉTSÉGEK KÖZÖTT

- Már megint elkésett *Harold*?
- Elnézést kérek *Mr. Roger*, de...
- Nem érdekelnek a kifogásai! Ez volt az utolsó ilyen eset! Megértette?
- Igen... természetesen, de...
- Nem érdekel! Megmondtam, ha még egyszer előfordul, ki van rúgva! Érti? Ki van rúgva.

Verítékben úszva ébredek. Riadtan nyitom ki a szemem, aztán megnyugszom. Sötét van... Mindenhol csend és nyugalom... „Tehát még nincs reggel, még nem késtem el!” Megkönnyebbülten fújom ki a levegőt.

Ekkor azonban különös dolgot érzek. Meleg pára csapja meg arcomat, olyan, mintha egészen közletről jönne. „*Mary*” - villan át az agyamon. „Hát ennyire félt, így vigyáz rám?”

Felemelkedem, hogy gyengéden megcsókoljam, amikor beütöm az orrom. Egy pillanatra meglepődöm, „Ilyen rosszszul tájékozódna a sötétben?” Félre nyúlok arra, amerre az asztalilámpát képelem, ám alig mozdulok egy kicsit, beverem a könyököm.

- Hogy az a jó bűdös... - káromkodom magamban, s fel akarok ülni, hogy oda kapjak a kezemhez, amikor... BUMM! Fejem egy hatalmasat koppan, s ájultan hanyatlok vissza.

Ugyanolyan riadtan ébredek, mint az előbb. „Előbb?” Ki tudja, hány óra telhetett el azóta; teljesen elvesztettem az időérzékeimet. De azért még mindenre emlékszem. Most is ugyanolyan sötétség vesz körül. Már-már bennem van a mozdulat, hogy ismét felüljek, de meggondolom magam, mert eszembe jut nemrég sikertelen próbálkozásom. Még mindig

zúg a fejem. Csodálkozva gondolok vissza a történetekre.

„Mi volt ez?” - kérdezem magamban.
Óvatosan felemelem a kezem. „Még itt van.” - érintem meg azt a valamit felettem. „Egészen hűvös.” - állapítom meg, amikor borzongás fut végig rajtam. Először az ujjaimon, azután a kezemen, majd a karjaimon keresztül a mellkasom és a hátamon. Átterjed a lábamra és a nyakamra is. Szép lassan kúszik végig a csigolyámon, át a lapockáimon fel egészen a tarkóimig.

Elrántom a kezem, megborzongok. Még a hajam is égnek áll. Mi a nyavalya van, itt? - teszem fel most már másodszor magamnak a kérdést, de nem kapok rá választ. El nem tudom képzelni, hol vagyok, s hogyan kerültem ide. Sőt még azt sem, mi ez az egész. „Lehet, hogy álmodom?” - morfondírozom a lehetséges magyarázaton. „Hogy nincs is itt ez az egész, csak hallucinálok?... Elképzelhető!”

Mostanában egyre gyakrabban fordul elő vetem az ilyesmi. „Hát igen... gyengék az idegeim.”

Lehunynom a szemem. Ellazítom a testemet, s lecsillapítom magam. Igyekszem arra koncentrálni, hogy ami az imént volt, az nem létezik; nincs! Csak egy rossz álom volt, egy nagyon rossz és hülye álom, s még csak ez után fogok felébredni.

Már jókora idő eltelt, s kezdek fájni, kegyetlenül fájni. „Biztos megint lerugdostam magamról a takarót, *Mary* pedig nyitva hagyta éjszakára az ablakot.” - bosszankodom. Lenyúlok a takarómról, ám amikor megtapintom a lábam, megdöbbenek. „Mi a fene van rajtam? Mert, hogy nem a pizzámam, az biztos!”

Óvatosan végigtapogatom a testem, s megrökönyödve állapítom meg, hogy fel vagyok öltözve. Durva szövésű zakót, galléros inget, s csokornyakkendőt viselek. „Hogy a francba kerül ez rám?” - kérdezem, s fel akarok ülni, amikor ismételen beverem a fejem. Nem olyan erősen, mint az előző alkalommal, de azért érezhetően. „Nem igaz!” - fakadok ki, miközben sajgó homlokom fájdalomát próbálom csillapítani. Ám mielőtt még teljesen kétségbeesnék...

„Csak nem részegedtem le valahol?” - hasít belém villámként felismerés. „Hát igen, mostanában ez is előfordult már párszor. Biztosan megint elcsaltak munka után a barátaim abba az istenverte kocsmába, jól berúgtam, aztán este nem találtam haza, s ott aludtam el, ahol éppen elkapott az álom.”

„De hát mi a nyavalyába feküdtem bele? Ilyenre még nem volt példa, hogy ennyire kiestek volna a dolgok az emlékezetemből. Egyszerűen nem értem!”

Próbálom felidézni, mi az az utolsó mozzanat, ami megmaradt fejemben, de nej sikerül igazán. Halványan rémlik, hogy egy szerdai napon késő este, mentem haza, s *Mary* már aludt. Levetkőztem, befeküdtem mellé és hogy utána mi történt, lila gözöm sincs.

Ismét megérintem magam felett azt a valamit, majd megkocogtatom... Hideg, kemény, s a hangjából ítélve fából van. Hiába gyötöröm magam, rá nem tudok jönni, mi a fene ez.

Fekszem egy ideig gondolataimba merülve, aztán kezd kényelmetlen lenni a dolog. Nyomja a lapockáimat, a farcsontomat, s egészen elzsibbadok merevségemben.

Megpróbálok mocorogni egy kicsit, ám ekkor ismét beverem a könyököm, na meg az egyik térdem.

- Ilyen nincs! - mondom magamnak, s lassan ideges leszek. „Lehet, hogy beszorultam valahova vagy valaki szórakozásból bedugott egy szekrénybe?” Nem tudom. Érzem, ahogy az apró fájdalmak elhatalmasodnak rajtam, s teljes kétségbe esem, amikor mentő ötletem támad: - Hé! - kiáltom. - Van itt valaki? -, de senki sem válaszol Hé! - próbálkozom újra. Engedjenek ki! - hallgatózom egy darabig, de semmi; síri csend vesz körül.

Ezzel aztán vége a türelmemnek; nem bírom tovább! Kezem magam elé csúsztatom, s dörömbölni kezdek. Eresszenek ki! - ordítom, ahogy a torkomon csak kifér. Eresszenek ki! -, s közben idegesen püfölöm magam előtt a fát. Már szinte öjögök, mikor végre történik valami.

Apró, halk recsenést hallok. Hirtelen abbahagyom az ütleget, s feszülten figyelek. Semmi... Megint magam elé kapom kezeim, de most más szándékkal. Neki nyomom a felettem lévő tárgynak, s taszítok rajta egyet... Újabb recsenés dicséri tettem. Elmosolyodom: „Mégis csak beszorultam valahova!”

Megfeszítem karomat, s reménykedve lökök a deszkázaton Sok-sok pici recsegés tudatja velem, hogy jó, amit csinálok. Ez felháborít.

A szabadulás gondolata megsokszorozza erőmet, s így nagyobb lendületet véve esem a feladatnak. Nyomom, nyomom, ahogyan csak bírom. A deszka pattog, recseg-ropog, s egyre távolabb kerül tőlem, majd váratlanul kifordul a kezemből, s hangos puffanással mellém esik.

Kiszahadultam! Ennek ellenére semmi sem változik; ugyanolyan sötétség vesz körül, mint eddig. Megpróbálok feltápaszkodni, de valami hegyes dolog mélyen belefúródik tenyerembe. Felordítok fájdalmamban, s felállok. Idegesen hadonászok magam körül, de kezem nem üt közik akadályba. Óvatosan megindulok, de ekkor megbotlok a lábamnál heverő tárgyban, s elvágódom. Arccal előre zuhanok, de még mielőtt elérném a földet, beütöm az állam. Érzem, amint felreped a szám széle, s vér szivárog belőle. Sokáig botladozom négykézláb a sötétségben, míg végre sikerül egyenes terepet találnom. Mérgeesen felállok, s megtapogatom az állapotot; nem súlyos.

Várom egy ideig, s hallgatózom, de mivel semmi sem mozdul, lehajolok, hogy megvizsgáljam a földön fekvő tárgyakat. Hosszú, kemény, szögletes tákolmányok hevernek egymás mellett.

„Koporsók!” - villan át az agyamon, s megrémülök. „Jézus Mária! Hova kerültem?”

Megfordulok, hogy mielőbb elmene-küljek innen, amikor puha, ragadós, szárazon sercegő anyag borítja be arcomat. „Pókháló!” - hasít belém, s mégjobban megrémülök. Mintha a pókot is érezném, amint ráesik arcomra, átmászik a füle-men, majd leereszkedik tarkómon be az ingem alá...

Iszonyodva csapkodok magam körül, mikor beütöm öklömet valamibe a fejem felett. Hirtelen megtorpanok, s kitapogatom, mi lehet az.

Alig pár centivel felettem hideg, csiszolt kőlap hidalja át a mennyezetet. „Jóságos ég!” - szörnyedek el. „Ez egy kriptata!” Riadtan botorkálok előre, majd váratlanul nekicsapódom az oldalfalnak. Annyira megijedek, hogy majdnem szív-roham végez velem. Elhűlve támaszkodom a hideg falnak, s közben szűrő szívemet masszírozgatom.

„Ilyen nincs!” - mondom magamban. „Ez lehetetlen!” Egy ideig idegesen kapkodok a fejem jobbra-balra, félve attól, hogy valamely feltámadó hullámráveti magát, aztán nem bírom tovább. Megfordulok, s reszkető kézzel kezdek el dörmölni a zárólapon. - Segítség! Segítség! - ordítózom, s érzem, nem vagyok magamnál.

Örjögve rángatózom, s végső kétségbeesésemben még azt is megpróbálom, amit nemrég a koporsóban. Nekifeszülök, s kíséreltet teszek a kőlap elmozdítására. A pánikszerű félelem hihetetlen erővel ruházza fel testem. Hosszas kínlódásaim eredményeképpen a súlyos kőtömb megmozdul... Hirtelen fény villan az egyik oldalon, s világossággal árasztja el a kis helyiséget; megnyílt a szabadulásom kapuja!

Azonnal a rés irányába vetem magam, de ekkor ismét megbotlom a koporsókban, s elesem. Hatalmasat puffanok, ám most a változatosság kedvéért az orromat verem be, mely azonnal vérezni kezd. Nem törődöm vele, hanem gyorsan felállok, s tovább megyek. Már csak egy koporsó van előttem, amely elállja a kijárat előtti utat. Felállok rá - vigyázva, nehogy megegyeszen beverjem a fejem -, ám ekkor annak öreg teteje beszakad a talpam alatt. Rémülten kezdem el lábamat kiráncigálni a résből, s ennek köszönhetően feltépek a korhadt fedelet. Egy elrohadt tetem koponyáját világítja meg a fény, mely fenyegetően vicsorog felém; valószínűleg azért, mert az engedély nélkül léptem bordái közé.

Felordítok a váratlan meglepetéstől, s ijedten kapok a rés felé. Megragadom a fedőlap szélét, s kétségbeesetten próbálom eltolni. Hátam a falnak vetve, minden erőmet felhasználva igyekszem eltaszítani a nehéz kőtömböt. Nehézségen, centiméterről centiméterre csúszva mozdul el a fedél, míg végre támad akkora nyílás rajta, amin én is kiferhetek. Egy másodpercig sem habozok. Megkapaszkodom a kriptá szélében, s a még megmaradt erőmmel felhúzó magam. Aztán lábaim a falnak támasztva elrugaszkodom, s kilököm testem a szörnyű helyiségből.

Kifulladásra, meggyötörve fekszem a földön, mikor először pillantok körbe, hogy hol is vagyok. A látvány annyira megdöbben, hogy először meg se bírok szólalni. Feltápaszkodom, s hitetlenkedve figyelem a helyiséget, amelyben állok.

Egy több tucat mécsestől megvilágított, kerek, kupolaboltozatú kis kápolnában vagyok, melyre azonnal ráismerek. Még meglepetéssel nagybácsikám építette felesége halálakor, s összesen kétszer voltam itt: akkor, meg mikor ő is meghalt. „De most mi a francot keresek itt?” - vettem fel magamban.

Odalépek a kicsiny oltárhoz, melyre az idetemetettek nevét írták, s elszörnyedve látom, hogy az én nevem is fenn van, méghozzá nagybácsikámé alatt:

HAROLD KEMP

1924-1961

- és a feleségemé is:

MARYLIN MILLER

1927-1988

- Ez lehetetlent fakadok ki. - Hiszen itt vagyok, élek, nem haltam még meg! - mondom, de belém fagynak a szavak. Eszembe jut a koporsó, a kriptá, s lemevekedek: „Lehet, hogy mégis meghaltam, csak most feltámadtam, s vámpír lesz belőlem?” - rémülten tapogatom meg a fülem, s a fogaim, de szerencsére egyik sem hosszabb, s hegyesebb a kelleténél.

Ekkor mögöttem megnyílik egy ajtó, s én ijedten kapom oda a fejem. Ránécseregő lép a helyiségbe durcás képpel, aztán megtorpan. Bizonytalan pillantásával előbb engem, majd az elmozdult kőlapot fürkészi végig, aztán villámsebességgel megfordul, s eszeveszett sikoltozással tűnik el a kinti sötétségben. Várjon! kiáltom, s utána eredek. Hiába próbálom elkapni, vénsége ellenére gyorsabbnak bizonyul, mint én; valamitől nagyon meg rémülhettem.

„Mi az ördög folyik itt?” - teszem fel most már sokadszor kérdést, s megállok. Néhány másodpercig mozdulatlanul törom a fejem, aztán elindulok. „Az biztos, hogy nem haltam meg, s nem támadtam fel, mert az lehetetlen! Ilyen nincs! De hát akkor mi történt?”

Lassan bandukolok a sötét, kihalt temetőben - az eddig megesett dolgok után most már szinte teljesen nyugodtan -, s a megoldáson elmélkedem. „Meg kell tudnom, hogy mi volt ez! Minél előbb!” - sürgetem magam. „Most, hogy legalább tudom, hol vagyok, talán nem is lesz olyan nehéz. Kimegyek ebből az átkozott temetőből, s az első járókelőtől, akivel szembe találkozom, megkérdem, hogy... hogy... Igen!

Megkérdem, hogy milyen év van most! Akkor legalább ARRA fény derülne. Aztán hazamegyek, s elbeszélgetek Maryvel.”

Megtorpanok. Leporolom a ruhámat, lekaparom a megalvadott vért kezemről, s az arcomról, hogy ne nézzek ki olyan ijesztően, majd elindulok a kijárat felé. Nem voltam sokszor itt, de azért - a gyér közvilágítás ellenére is - gyorsan ráakadok a hatalmas vaskapura.

Mégegyeszen utoljára körbenézek, az öreg szerencsére „elpárolgott” -, aztán megragadom az óriásoknak méretezett kilincset, s kilépek. Odakint csend és nyugalom honol; a lámpák sápadt, fehér fénnel árasztják el az utat. Sehol egy árva lélek, még csak kocsik se járnak. „Elég késő lehet” gondolom magamban mérgesen, s elindulok a hazafelé vezető úton. Sokáig gyalogolok.

Már több mint a fele távolságon túl vagyok, s kezdek letenni arról, hogy valakivel is találkozom, mikor egy fehér ruhás alak tűnik fel az utca végén. Ahogy közelebb ér, már azt is látom, hogy nő; cipője ütemesen kopog a kemény aszfalton. Megvárom, míg egészen összeérünk, akkor megállítom. - Ne haragudjon drága asszonyom, hogy késő este leszólítom, de... meg tudná mondani... milyen esztendő? - a nő egyszerre értetlenül, s rémülten tekint rám.

- Kérem, ne ijedjen meg, esküszöm, nem akarok semmi rosszat, csak meg szeretném tudni...

Ebben a pillanatban hatalmas zúgás támad, s valamely közeli templom hangja megkondul. Érces hang az éjfél tudatja az álmatlan polgárokkal.

Váratlanul furcsa dolgot érzek. Elhomályosodik körülöttem minden, s már csak egy rémült női arcot látok magam előtt. Testem megvonaglik, s átadja irányítását titkolt, rejtett énemnek.

Ősi ösztönöknek engedelmességek. Megragadom a nő vállait, s magamhoz húzom. Ő tiltakozik, rúg, csíp, harap, karmol, de nem tud ellenállni nekem. Gyengéden átölelem, magamhoz szorítom, s szerelmesen nyakához hajtom fejem. Ekkor megérezem... Megérezem a friss vér hódító illatát. Félrelebbentem zavaró hajfürtjeit, s megcsókolom a vállát. Aztán finom nyakára tapasztom számat, majd hosszas nyalogatás után vadul lüktető ütőerébe mélyesztem fogaim.

Élvezettel szívom ki a sós áldozatom éltető nedvét.

- Archiv -

„KICENTIZETT” HALÁL

Amikor *Carola* belépett az étterembe, a hölgyek nagyrésze már ott volt. Az elnökösszony szívélyesen üdvözölte *Carolát*. Bizonyára régi ismerősöket is talál majd itt.

Carola élvezte a feltűnést, ami őt körülvette. Huszonöt éve várt már erre a pillanatra, amikor ifjú teremtesként kénytelen volt elhagyni ezt a várost. Azt hitte akkor valóban, hogy *Thomas* nélkül nem tud élni. *Thomas* akkor *Dorist* vette feleségül és vele együtt a *Clemens* áruházat, de mindez már a múltba tartozott.

Carola mögött már ott volt a két házassága. Mindkét férje jóval idősebb volt nála és komoly vagyont hagytak maguk után. A második férje halálát követően *Carola* lett a cég vezetője. Időnként reklámozott egy-egy terméket a ráncatlanító krémek közül. *Carola* most is egy ilyen termékpropagáló útra érkezett ide. Az itteni női klub megfelelő fórumnak bizonyult erre.

Doris is eljött ide. Már nem volt olyan dagadt, mint annak idején, ám a felesleges kilók ellen képtelen volt felvenni a harcot. Ráncos lett és mogorva.

- Remélem, ismerik egymást jegyezte meg szívélyesen az elnökösszony.

- Osztálytársak voltunk – motyogta *Doris Gerlach*, miközben alaposan szemügyre vette a szép és magabiztos *Carolát*. *Doris* rögtön felmérte, hogy *Carola* ruhája minimum a dupláját éri, mint az övé. *Dorisék* üzlete az apa halála óta nem megy olyan jól, pedig *Thomas* az igazgató.

Carola Doris jelenlétében tartotta meg az ismertetését. Nagy tapsot kapott. A hallgatósága a vállalkozó hölgyek közül való volt, akik számára a megjelenés sokat nyomott a latban.

A felszolgálónő körbehordta az étlapot, *Doris* egy csésze gyógyteát rendelt magának. „Mindig akadt egy egészségügyi hóbortja” - gondolta *Carola* és egy cinikus pillantást váltott a felszolgálónővel.

Ám ezt *Doris* is észrevette. Amikor a felszolgálónő kihozta neki a teát, *Doris* megkóstolta és dühösen megjegyezte: „A nyersanyagoknak régeinek kellene lennie!”

A felszolgálónő gyilkos tekintet kíséretében vitte el a csészét. „*Doris* nem lehet valami boldog!” - gondolta *Carola*, amikor kifelé ment a prospektusokért.

A felszolgálói asztalon egy csésze volt - friss gyógyteával. Legszívesebben ciánkálit tennék a teájába! - hallatszott a felszolgáló hangja. - De nem én vagyok egyedül ezzel a véleményem. Találgat Frankfurtban... A többi beleveszett az értelmetlen mormogásba. Úgy tűnt, hogy *Doris Gerlachot* nem nagyon szerezhetnék!

Carola látta, amikor *Doris* tablettadarabkákat és két drázsét vett elő a táskájából. Aztán néhány korty teával lenyelte azokat. Valamivel később nehézkesen felállt. Úgy tűnt a beszéd is nehezebbre esik. Rosszul érzem magam. Hazamegyek! - közölte. Visszaütasított mindenféle segítséget.

Dehrendorf felügyelő rossz hangulatban volt. Melegítőpárnával feküdt le, hogy a meghűlését kúrálja. Eljutott hozzá, hogy *Gerlachné* autóbalesetét nyilvánvalóan az altatótúladagolás okozta.

- Maga mellette ült az este - szólt *Carolához* a bünyügyi felügyelő. - Semmit se vett észre rajta?

Illusztráció

Illusztráció

- Megingott, amikor felállt. Előtt meg bevett valamit. - *Dehrendorf* bólintott. Gyomorpanaszok elleni gyógyszert. De ez kábító is. Ezért ment neki a fának az asszony. De valaki a teájába is tehetett valamit.

Carolának eszébe jutott a felszolgálónő szövege, amit elkapott, - Maga valamikor *Thomas Gerlach* barátja viszonyt tartott fent - közölte a felügyelő.

Hát erre akar kilyukadni a felügyelő?

- Ez nevetséges - szólt vissza *Carola*.

- És azóta ön sosem látta *Thomas*-t?

Carola előtt feltűnt egy férfi, aki a nagy iramával és a nyugtalan mozdulataival jött feléje ma reggel abban a teremben, ahol *Carola* reggelizett. *Thomas* lehetett?

- Nem láttam! - felelte *Carola*.

- *Gerlach* sose volt hű a feleségéhez - folytatta *Dehrendorf*. Valamikor kapcsolatot tartott fenn egy fotómodellel, akinek egy lakást rendezett be. Beszéltünk ezzel az *Annával*. *Thomas* el akarta venni, ha *Doris* a válásba beleegyezett volna.

- De *Doris* ezt sose tette volna - csúszott ki *Carola* száján.

- Maga jól ismeri a dolgokat - jegyezte meg a felügyelő és *Carola* nevét gondolatban bejegyezte a gyanúsítottak sorába. Ez a *Carola* még mindig ilyen szigorú ehhez a *Gerlach*hoz? Hiszen, mint egy gyógyszerészeti vállalkozás főnökszönya hozzájuthat a medicinához. No meg aztán ott volt a tett helyszínén is, sőt *Gerlach* barátnője, aki egy fényképpel üldögélt a hotelben.

„Gyilkosnak tart a felügyelő.” - gondolta *Carola* zavartan. Nedves lett a tenyere.

- Tudna nekünk adatokkal szolgálni? - kérdezte *Carolától* a felügyelő.

- *Doris Gerlach*ot vitathatatlanul nem szeretik - közölte tévőzva *Carola*. - Hallottam, amikor a felszolgálónő azt mondta róla, hogy, legszívesebben mérget tenne a teájába. A tea ott volt a tálalóasztalkán a folyosón. Gyakorlatilag bárki kihasználhatta az alkalmat...

Dehrendorf bólintott, ám *Carola* számára világossá vált, hogy a felügyelő most jobban gyanúsítja, mint bármikor.

A felszolgálónő könnyekre fakadt.

- A méreggel kapcsolatos dolgot csak úgy megeresztettem.

A felügyelő bebetekintett a nő aktáiba.

- Maga nem volt mindig felszolgálónő. Korábban szobalánként alkalmazták egy nagy frankfurti szállodában.

Eltanácsolták onnan, vagy maga lépett olajra?

A lány bólintott.

„Mindenben ez a *Gerlachné* a bűnös.” - gondolta gyűlölettel átítva a felszolgálónő. „Örülök annak, hogy meghalt!”

- Az eset napnál világosabb! - dühöngött *Thomas Gerlach*. Jól emlékszem arra az esetre. Frankfurtban voltunk. A feleségem elkevert egy smaragdgyűrűt. Abban reménykedett, hogy a hotelben félreteszik neki. A részéről azonban elhamarkodott dolog volt, hogy a szobalányt lopással meggyanúsította.

- És később nem tartotta fontosnak, hogy a szálloda főnökével tudassa, hogy a felesége a gyűrűt otthon megtalálta. - fejezte be *Dohrendorf* felügyelő.

- Erről a feleségem megfélekezett.

- De a szobalány nem! Amikor fel-felszolgált a teát, felismerte a maga felesége ujján azt gyűrűt, ami annyi bajt okozott.

- Megvolt a motívum a lánynál és az atkalom is! - tárta fel az ütőkártyáját *Gerlach*.

A felügyelő felsóhajtott. Vannak olyan letartóztatások, amelyeket nem szívesen hajt végre.

- Az csak hánytató volt! - zokogott a felszolgálónő - Teljesen ártalmatlan! Én tettem bele a teába. Amikor megláttam a gyűrűt, dühbe gurultam!

Dehrendorf újra bólintott.

- Sajnos, a kollégámmal kell mennie!

-Szebb vagy, mint valaha! - szólalt meg *Thomas Gerlach*. - Igyunk arra, hogy újra egymásra találjunk!

Az illúzió csaknem teljesnek tűnt. A bár gyertyafényben *Carola* hihetett volna *Thomasnak*, aki most szemben ült vele.

- A kedvemért tetted mindezt, avagy?

Thomas szótlanul bámulta *Carolát*.

- Te tudtad?

- Én arra gondoltam, hogy ez a fotómodell...

Thomas elnevette magát.

- Hagyd őt a fenébe! Semmit se jelent a számomra, amióta újra megláttalak.

- Tehát a három tettes? - kérdezte *Carola*.

A felszolgálónőt elfelejtheted, pedig a rendőrség is őt tartja bűnösnek. A másodikat az erősebb dózist *Anna* tette bele a teába a folyosón.

- És az első?

- *Doris* kézításkájában voltak a tabletták, amiket én gyomorbántalmak ellen erősebb szerre cseréltem ki. Ezek kábító hatást idéztek elő. De *Carola*! Még mindig szeretsz? Hiszen most már senki sem állhat közénk!

- Csak a törvény! - szólalt meg a nő és felkelt a székről. - A felügyelő már vár rád a hallban.

„Szegény *Doris*, szegény *Anna*!” - gondolta *Carola*. Semmi sem tart örökké. Már a szerelem sem.

- Archiv -

E-MAIL CÍM: SIKERESNOK@POLICEPRESS.HU
TELEFONSZÁM: 30/353-9312

7800 Siklós, Baross G. U. 8/A.
 siklosithermal@gmail.com
 siklosfurdo.hu
 +36 72 351 739

 THERMAL SPA
 SIKLÓS

7800 Siklós, Baross G. U. 8/A.
siklosithermal@gmail.com
siklosfurdo.hu
+36 72 351 739

<https://vedatelepulesor.hu/>

A Zrt. fő tevékenysége a murváányászat, murvaértékesítés a legkülönbözőbb frakciókban, zúzás, osztályozás kiváló minőségben. Építkezéshez, vakolóanyagként az inotai murva ajánlott. Jelentős a földmunka tevékenység, tereprendezés, stb., szállítással együtt.

Növénytermesztés: árunövények termesztése,
+ növénytermesztési szolgáltatások,
ezen belül szárítás, tisztítás, raktározás, berraktározás.

Bérleti lehetőség műhelyekre, mezőgazdasági
jellegű épületekre, irodákra.

Damisol

www.damisol.hu

 info@damisol.hu

 +36 30 982 07 65

MAGNUS

szuper életerő

BIOKATALIZÁTOR LEVÉLTRÁGYA

Összetevők g/l/l: 92 N, 56 K, 37 P, 6 Fe, 4 B, 3 Mn, 3 Zn, 2 Cu, 0,5 Mo, 8 Borostyánkősav, szerves savak, 60 cukrok

MIKROELEM ÉS ENERGIA BOMBA

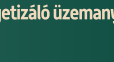
- Fagy utáni regeneráció, hidegtűrés
- Aszály, napégés, hőmérséklet ingadozás
- Mérgezések gyógyítása, immunerősítés
- Alacsony dózis: 20–40ml/10l víz

Biokatalizátor levéltrágyák

ENERGETIZÁLÓ BIOKATALIZÁTOR TECHNOLÓGIA – 1 KOMPLEX MOLEKULA

Az energiahordozó szerves kémiai kötések biokatalizátorként segítik a tápanyagforgalmat, az azonnali beépülést és a fehérjeszintézist.

A Borostyánkősav a sejtek ENERGIÁtartaléka, a citromsavciklus energizáló üzemanyaga.

A K C I Ó

-30%

Éves előfizetési akció (10 db) 8 260 Ft
 30%-os kedvezménnyel

Lapunk ára újságárusnál 1.180 Ft, előfizetve 826 Ft/db

A SZOLGÁLAT NEM ÁLL MEG A HŐSÉGBEN SEM.

A TARTÓS HŐTERHELÉS
BEFOLYÁSOLHATJA:

- CSÖKKENHET
A KONCENTRÁCIÓ
- LASSULHAT
A REAKCIÓIDŐ
- ROMOLHAT
A DÖNTÉSHOZZÁTAL
- NÖHET A HIBÁZÁS
ÉS A BALESETEK
KOCKÁZATA

PROFESSZIONÁLIS SZEMÉLYI HŰTÉSI MEGOLDÁSOK
EGYENRUHÁS ÉS KÉSZENLETI ÁLLOMÁNY SZÁMÁRA

HŰTŐMELLENYEK

HŰTŐTORLÓRAKÓZÓK

NYAKHŰTŐK

HŰTŐSAPKÁK

PCM
HŰTŐBETÉTEK

RENŐRSÉG

TŰZOLTÓSÁG

MENTŐSZOLGÁLAT

HONVÉDSÉG

KATASZTRÓFAVÉDELEM

BIZTONSÁGI
SZOLGÁLATOK

EURO GUMI
KERESKEDŐ KFT.

eurogumi@eurogumi.hu